

prism

ขบวนการเปลี่ยนแปลง 4

模倣犯 4

มียาเบะ มิชูกิ

เขียน

พรูดี โฮเกตต์

แปล

พวกหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่รู้เรื่อง
เขียนออกมาไม่ตรงกันสักแหล่ง อันไหนจริงกันแน่ละ

-มียาเบะ มิชูกิ

การอ่านคือรากฐานชีวิต

มาดกรจอมเลียนแบบ 4

模倣犯 4

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **f** **X** **@amarinbooks** **f** **X** **Prism Publishing**

MOHOHAN Vol. 4

Copyright © 2005 by Miyuki MIYABE

All rights reserved.

First original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co. Ltd., Japan.

Thai translation rights arranged with RACCOON AGENCY, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ฟิล์มวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2569

ข้อมูลทางบรรณารักษ์ของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

มิยาเบะ, มียูกิ.

มาดกรจอมเลียนแบบ 4 / มิยาเบะ มียูกิ; เขียน; พงวุฒิ โยเกดต์; แปล จาก 模倣犯 4- กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2569.

(4), 340 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. พงวุฒิ โยเกดต์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นา มธม6 ล.4

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-9379-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ปุณยวิจน์ กำจัดภัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมแปลก วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร

ออกแบบรูปเล่ม กุณศิริรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ลดาฯ พัดเย็น, ส่องนา ภัทตร์วิไล

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 365 บาท

ผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัสดุและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการทางยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

คนร้ายทั้งสองในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องลักพาตัวหญิงสาวได้เสียชีวิตไปแล้ว ผู้คนต่างเชื่อเช่นนั้น...ไม่สิ ผู้คนถูกทำให้เชื่อเช่นนั้น แม้จะไม่ตรงตามแผนที่วางไว้ทั้งหมด แต่ในสายตาของผู้กำกับอย่างพีช มันก็นำไปสู่การเล่าเรื่องที่น่าสนใจยิ่งกว่า ในองก์สามนี้เรื่องราวจะดำเนินไปอย่างไร ยังเหลือกลวิธีอะไรอีกบ้างที่จะช่วยเขาสร้างสรรค์บทละครให้น่าตื่นเต้นยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน ฝ่ายตำรวจเองก็เริ่มการเคลื่อนไหวอย่างลับๆ เพราะทุกอย่างมันช่างพอดีเกินไป จนน่าสงสัยเหลือเกิน

ในท้ายที่สุด บทละครนี้จะไปสู่ฉากจบอย่างไร คำตอบนั้นอยู่ในมือทุกคนแล้ว

prism

คำนำผู้แปล

มีประโยคหนึ่งในเรื่องที่กำลังถึง “ความจริง” ว่าแม้จะมีเพียงหนึ่งเดียว แต่การตีความล้นขึ้นอยู่กับแต่ละมุมมอง นี่คงเป็นคำอธิบายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเล่มนี้ ขณะที่การสืบสวนยังคงดำเนินไป แต่ละตัวละครต่างก็มีมุมมองต่อคดีตามแบบฉบับของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นทาเคกามิ เอตสึโร, อาริมะ โยชิโอะ, มาเอฮะตะ ชิเงโกะ หรือทาเคอิ ยูมิโกะ ทุกคนล้วนยึดกรานตามความคิดของตัวเอง บ้างก็ยืนหยัดอยู่ข้างคนของตนอย่างสุดกำลัง ในฐานะผู้แปลและผู้อ่านที่ได้รับรู้เรื่องราวอีกมุมหนึ่งของเรื่องแล้ว ก็ได้แต่เอาใจช่วยตัวละครต่างๆ และภาวนาขอให้ความยุติธรรมปรากฏขึ้นเสียที ขณะเดียวกันก็อดคิดไม่ได้ว่า หากตนไม่เคยรู้เรื่องราวฝั่งทาเคอิ คาสึอากิ และคุริฮาชิ ฮิโรมิ มาก่อน จะรู้สึกอย่างไร จะสนับสนุนความคิดเห็นของตัวละครคนไหน และคาดเดาคดีนี้ไปในทิศทางใดกัน เมื่อจินตนาการถึงข้อนี้ขณะที่อ่านก็ทำให้ยิ่งเข้าถึงความรู้สึกของตัวละครมากกว่าเดิม แล้วท่านผู้อ่านละคะ คิดเห็นอย่างไรกับ “การตีความ” ของตัวละครในเรื่องบ้าง ขอให้สนุกกับการอ่านนะคะ

พชรวดี ไฮเกตต์

ongk

3

“เป็นการดีหากพอมีวิธีปิดความจริงจากนุพการี แต่ก็เป็นการดี
หากจบเรื่องได้โดยไม่ต้องบอกอะไร”

- Hillary Waugh *That Night It Rained*

ทุกคนที่เดือนธันวาคมมาเยือน ลมหนาวแรกของฤดูจะเริ่มซึมซาบเข้าสู่กาย

ลมเย็นเยือกปะปนใบไม้แห้งพัดเข้ามาในแต่ละครั้งที่ประตูเข้าออกอัตโนมัติส่งเสียงพร้อมเปิดปิด ลูกค้าผู้มาใช้บริการร้านต่างย่นคอห่อไหล่ด้วยท่าทางหนาวเหน็บ

“มีดอกคิวนเมนต์เจแปนฉบับพิเศษที่วางจำหน่ายเมื่อวานนี้ไหมครับ”

ลูกค้านุ่มลักษณะคล้ายนักศึกษามหาวิทยาลัยซึ่งเพิ่งเข้ามาในร้านเดินมาถามหน้าเคาน์เตอร์ ชายคนนี้เป็นลูกค้ารายที่แปดในรอบครึ่งวันที่ผ่านมา ไมลิ อาจมากกว่านั้น น่าจะมีหลายคนเข้ามาสอบถามตอนเราไปโรงพยาบาล ลีคาตะ ชินอิจิ ชะงักมือที่กำลังถูพื้น เอนตัวใช้ด้ามไม้ถูพื้นต่างไม้เท้า ยึดตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อเงยหูฟังสถานการณ์ตรงเคาน์เตอร์

“ต้องขอภัยด้วยครับ” ผู้จัดการร้านกล่าวขอโทษ

“ทางร้านเราไม่ได้รับดอกคิวนเมนต์เจแปนเข้ามาจำหน่าย ร้านสะดวกซื้อที่มีนิตยสารประเภทนั้นน่าจะเป็นพวกเคาน์ต์ซีป/ครับ”

“งั้นหรือครับ”

ลูกค้านุ่มเกาหน้าผากแกรกๆ อย่างผิดหวัง แล้วยืมแก้วเกลือเล็กน้อย

“ผมออกตามหาจนทั่วตั้งแต่เที่ยงกว่า แต่ไม่ว่าร้านหนังสือร้านไหนก็ขายหมดเกลี้ยง”

“เหมือนจะอย่างนั้นนะครับ คืออัสก¹ ก็ไม่มีหรือครับ”

“ไม่มีเลยครับ คืออัสกก็ไม่มีขาย”

“ยอดพิมพ์น้อยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ปกติก็ไม่ได้เป็นนิตยสารที่ขายดีอะไรใช่ไหมล่ะครับ” ผู้จัดการร้านเอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเป็นกันเอง “สำนักพิมพ์เองก็คงคิดไม่ถึงว่าฉบับพิเศษจะขายได้ขนาดนี้”

“นั่นสิครับ”

ลูกค้าหนุ่มพูดทั้งท้ายว่าขอบคุณมากครับแล้วออกจากร้านไปโดยไม่ซื้ออะไร เขาตั้งใจจะเวียนหาตามร้านหนังสือหรือร้านสะดวกซื้ออีกที่แห่งกันนะ สีคาดะ ซินอิจิ มองอีกฝ่ายเดินห่างๆ ข้ามทางม้าลายหน้าร้านไป

หน้าตู้แช่แข็งบริเวณในสุดของร้าน คู่รักหนุ่มสาวกำลังเลือกอาหารแช่แข็งและไอศกรีมพลางพูดคุยกันไม่หยุดปากมาตั้งแต่เมื่อครู่ ดูเหมือนบทสนทนาหน้าเคาน์เตอร์คงล่อยเข้าหู ทั้งคู่จึงคุยกันทำนองว่า “ดอกคิวเมนต์ เจแปนคืออะไร” ซินอิจิพลันแปลกใจเล็กน้อยที่ยังมีคนไม่รู้เรื่องนี้ด้วย

“ใช้รายการโทรทัศน์รีเพล่า” หญิงสาวพูด

“รายการใหม่เหรอ” ฝ่ายชายเอ่ยทั้งที่ยังจดจ่ออยู่กับของในตู้แช่แข็ง

“เหมือนจะพูดว่าที่อัสกก็ไม่มีขายด้วยนะ”

“งั้นก็นิตยสาร”

“ท่าทางดูจะขายหมดเกลี้ยงเลย ไม่ซื้อคงไม่ได้แล้วละมัง ฉันอยากได้จัง”

“ลองไปร้านหนังสือดูใหม่ล่ะ”

“ซื้อที่ไหนเลยไม่ได้หรือ”

ซินอิจิอดทนไว้ไม่ให้หลุดพูดอะไรออกไปแล้วถ่มพ่นต่อ เมื่อครู่นี้มีผู้หญิงพาลูกมาซื้อนม แต่ดันทำเครื่องตีมตลกแตกกระจายถึงสามขวด เขาจึงมีเรื่องให้ต้องใช้แรงเพิ่มโดยใช่เหตุ

คู่รักที่ฟังคนอื่นพูดล่อยๆ แล้วบอกว่าอยากได้จัง ไม่ซื้อไม่ได้แล้วมัง ทั้งที่ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร ไม่ฟังเนื้อหาที่แท้จริงใดๆ ของบทสนทนาแบบนี้

¹ร้านขายของขนาดเล็กตามสถานีรถไฟ

เหมาะเป็นคนถูกสัมภาษณ์มากกว่าเป็นคนอ่านดอกคิวนเมนต์เจแปน ชินอิจิคิดคงปวดหัวทำนองว่า สถานการณ์ความรักยุคปัจจุบัน ระหว่างหนุ่มง่าย ๆ กับสาวโลกสวย ไม่สิ ดอกคิวนเมนต์เจแปนที่อ้างตัวเป็นนิตยสารเชิงสารคดี มีหลักการ คงไม่ปวดหัวตื่นเงินแบบนั้นละมัง

ประตูอัตโนมัติเปิดออกอีกครั้ง หนนี้ผู้หญิงสวมผ้ากันเปื้อนอายุประมาณสี่สิบปรากฏตัวขึ้นและมาตามหาดอกคิวนเมนต์เจแปนฉบับพิเศษเช่นกัน ผู้จัดการร้านเอ่ยปากขอโทษอีกครั้งขณะหล่อนเดินพืดพืดจากไป ตอนนั้นเอง ในที่สุดคู่รักคู่เดิมก็ผล่อออกจากหน้าต่างแซ่ซึ้งเสียที่ ระหว่างคิดเช่นนั้น ชินอิจิกลับพบพวกเขากำลังหัวเราะร่วนพลางหยอกล้อกันอยู่ แถวชั้นวางของใช้จิปาตะ ชินอิจิรู้พื้นเสร็จแล้ว จึงเดินมุ่งหน้าไปทางประตูห้องธุรการ โดยระวังไม่ให้ไม้ถูกระพื้น

“อ้อ ขอบใจมากนะ”

ผู้จัดการร้านเอ่ยขึ้น สายตาหลังกรอบแว่นฉายแววอ่อนโยน

“ไว้ทำความสะอาดเสร็จแล้วผมจะกลับไปเฝ้าเครื่องคิดเงินให้นะครับ ผู้จัดการยังไม่ได้พักเที่ยงเลยนี่นา”

จวนจะบ่ายสองโมงครึ่งแล้ว ชินอิจิกินอาหารเที่ยงเสร็จตั้งนานแล้ว จึงทำงานต่อได้สบาย

เมื่อชินอิจิมาประจำที่เคาน์เตอร์คิดเงินแทนผู้จัดการร้านก็มีลูกค้าไหลมาตามหาดอกคิวนเมนต์เจแปนฉบับพิเศษเพิ่มอีกราย ชินอิจิเอ่ยประโยคเดียวกับผู้จัดการเพื่อเชิญลูกค้าออกจากร้านกลายๆ ลูกค้ารายนี้เป็นคุณลุงอายุราวห้าสิบปี ทำทางเหมือนทำงานอยู่โรงงานแถวนี้ แกสวมชุดช่างตัวยาวที่เต็มไปด้วยรอยยับย่น กลิ่นน้ำมันเครื่องโชยแซม พอติว่าบุหรีหมดเลยถือโอกาสมาซื้อด้วย อย่างนั้นหรือหรือ ไม่มีสินะ น่าเสียดาย ที่ทำงานเปิดวิทยุทิ้งไว้ ขนาดในรายการยังพูดถึงนิตยสารนั่นเลย เห็นว่าดอกคิวนเมนต์เจแปนฉบับพิเศษน่าสนใจดี เขียนเรื่องของพวกคนร้ายในคดีนั้นออกมาเข้าใจง่ายอย่างกับนิยายเชียวละ...เนื่องจากคุณลุงดูท่าทางเป็นมิตร ชินอิจิจึงเกือบหลุดปากไปว่า คนเขียนบทความนั้นผมรู้จักดีเลยครับ เขาคิดว่าหากเอ่ยออกไป ลุงคนนี้คงดีใจ บอกว่าจั้นหรือกริ คนรู้จักของพ่อหนุ่ม

เขียนเองนั่นแหละ สูดยอไปเลย

สารคดีของมาฮาตมะ ชิงโกะ ได้รับเลือกให้ตีพิมพ์ต่อเนื่องลงใน *ดอกคิวนเมนต์เจแปน* ในช่วงที่คตินั้นยังอยู่ในการสืบสวน แต่ทันทีที่ชิงโกะจัดทำต้นฉบับชุดแรกเสร็จ คนร้ายทั้งสองคนก็ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ เสียชีวิต ส่งผลให้คดีคลี่คลายลงอย่างรวดเร็ว ฝ่ายบรรณาธิการเปิดการประชุมบรรณาธิการ และมีมติให้จัดจำหน่ายนิตยสารฉบับเฉพาะกิจ ที่นำเสนอหัวข้อพิเศษเรื่องคดีฆาตกรรมลักพาตัวต่อเนื่องในวันที่ 1 ธันวาคม โดยสารคดีของชิงโกะซึ่งมีกำหนดตีพิมพ์เป็นตอนลงบน *ดอกคิวนเมนต์เจแปน* ฉบับหลัก ก็ถูกโยกย้ายไปลงในฉบับพิเศษชุดนี้ด้วย

ล่วงเลยมาแล้วหนึ่งเดือนนับตั้งแต่การเสียชีวิตของคนร้าย แม้แต่สถานีโทรทัศน์ที่จัดทำรายการพิเศษเป็นข่าวเป็นหลังตลอดทั้งวันทั้งคืน ยังเริ่มหมดประเด็น กลับสู่ความสงบในระดับที่กล่าวถึงความคืบหน้าเพิ่มเติมเพียงเล็กน้อยในรายการวไรตี้ข่าวเที่ยงวัน หรือผลิตเป็นรายการพิเศษขนาดสั้นราวสิบนาทีในช่วงข่าวภาคค่ำเท่านั้น ต่อไปเมื่อพวกเขาเริ่มไล่ล่าข่าวฉาว ข่าวใหม่ คตินี้คงถูกลืมเลือนไปในไม่นาน

ตลอดหนึ่งเดือน สื่อจำพวกหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารที่เผยแพร่ได้ไว ไม่เท่าสื่อโทรทัศน์ ต่างยืนหยัดด้วยการนำเสนอข่าวอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยไม่ยอมรามือไปจากคดีนี้ ทำให้ยังคงมีผู้อ่านจำนวนมาก กระนั้นพวกเขาก็อดอดใจเพราะด้วยข้อจำกัดเรื่องจำนวนหน้ากระดาษของหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารรายสัปดาห์ ทำให้ไม่อาจลงบทความอย่างครอบคลุมทุกประเด็นได้

ด้วยเหตุนี้ *ดอกคิวนเมนต์เจแปน* ฉบับพิเศษจึงถือว่าออกวางจำหน่ายในช่วงเวลาที่เหมาะสมโดยแท้ เพราะเป็นการอาศัยรอยต่อปรากฏตัวขึ้นตอบสนองความต้องการของผู้อ่านที่ยังอยากรู้ อยากับฟังข้อมูลคดี ขณะที่โทรทัศน์เริ่มถอยห่าง ผลงานของนักข่าวชื่อดังหรือนักเขียนสารคดี ยังไม่ออกเป็นรูปเล่ม และหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารรายสัปดาห์ก็ไม่อาจถ่ายทอดข้อมูลได้หมด

ที่ยอดขายเยอะกว่าที่คาดการณ์นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด ทุกคนในสังคมย่อมอยากรู้ถึงสิ่งที่สองคนร้ายก่ออย่างอดไม่ได้ ทั้งสิ่งที่

พวกเขาคิด นิสัยใจคอ รายละเอียดคดี ตลอดจนสิ่งที่พวกเขาพึงกระทำ หากไม่ได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนถึงแก่ความตาย รู้แล้วจะได้สะสาง ให้จบเรื่อง และจะได้ปล่อยใจให้สบายเสียที

“ดอกคิวเมนต์เจแปน เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ หลังจากนั้นจะยังมีต่ออีกนะครับ”

“โอ้ งั้นหรอครับ”

“ครับ ได้ยินมาว่านักเขียนเป็นผู้หญิง เธอติดตามรายงานคดีนี้ อย่างต่อเนื่อง แล้วก็ทุ่มเทค้นคว้าข้อมูลมากๆ เลยครับ”

“ดีจริงน้ำ เธอควรพยายามให้เต็มที่ เกิดผิดพลาดอะไรตรงไหน หรือมีเรื่องเหนือความคาดหมายโผล่มา ผู้คนย่อมอยากรู้กันทั้งนั้น”

หลังจากรับหูหิ้วกับเงินทอน คุณลุงสวมชุดช่างก็ออกไปพร้อมกลิ่น น้ำมันคลั่ง ชินอิจิเอะเสียงดังตามไปว่าขอบคุณครับ

...คุณชิงโกะเริ่มต้นการเดินทางแล้วสินะ

ชินอิจิคิด เขารู้สึกอบอุ่นเล็กๆ ระคนสงบนิ่ง และส่วนหนึ่งก็หวั่นไหว ที่ภารกิจสิ้นสุดลงแล้ว

ระยะหลังนี้ชิงโกะยุ่งมากจนแทบไม่มีกระทั่งเวลาจะกินข้าวด้วย ทำเอาชินอิจิและโซจิที่ก่อนหน้านี้ต้องพึ่งชิงโกะเรื่องอาหาร ต้องมาลือมวง กินอาหารปรุงสำเร็จที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ตกับซุสมิโซะใส่เต้าหู้และต้นหอม จืดชืดเป็นอาหารเย็นกันสองคนอยู่บ่อยครั้ง แต่เมื่อตอนแรกของบทความ ออกสู่สายตาสาธารณชน สัปดาห์นี้จึงน่าจะมีสักหนึ่งหน ที่คู่สามีภรรยา มาเฮฮาตะได้นั่งกินข้าวพร้อมหน้าบนโต๊ะอาหารในครัว ซึ่งบางทีนั่นอาจเป็น มื้อฉลองที่การตีพิมพ์ต่อเนื่องสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ชินอิจิตัดสินใจว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง เขาจะกล่าวขอบคุณคู่สามีภรรยา มาเฮฮาตะสำหรับทุกสิ่ง และออกจากอพาร์ทเมนต์ของทั้งคู่ เพื่อการนั้น ชินอิจิจึงมองหาที่ทำงานซึ่งมีที่พักให้ไว้แล้วสองสามแห่ง โดยปิดเป็นความลับ ไม่ให้พวกเขารู้

ชินอิจิมองว่ามีโอกาสครั้งต่อครั้งที่จะถูกคู่สามีภรรยาจ้างตัวไว้ ชิงโกะ อาจห้ามเขา แต่โซจินั้นไม่อย่างแน่นอน

หลังจากสำนักพิมพ์ยืนยันให้ลงตีพิมพ์ต่อเนื่อง และส่งสิ่งที่เรียกว่าตัวอย่างก่อนพิมพ์หรืออะไรก็ตามแต่มาให้ ชิงโกะก็เอาแต่หมกตัวพาดฟันต้นฉบับอยู่ในห้องทำงาน ระหว่างนั้นโซจิเคยมากระซิบข้างหูชินอิจิกันว่า...นี่ ลีคาตะคุง ไม่ตะขิดตะขวงใจบ้างหรือ

ชินอิจิคิดว่ามีโอกาสมากที่ชิงโกะจะถามเขาแบบตรงไปตรงมาเช่นนี้ เขาจึงประหลาดใจเมื่อพบว่าคำถามนั้นมาจากปากของโซจิแทน

...ตะขิดตะขวงใจเรื่องอะไรหรือครับ

ชินอิจิตอบกลับไป ขณะที่โซจิใช้มือใหญ่กำยำเกาท้ายทอยพลางเรียบเรียงคำพูดที่ไม่รู้ว่าควรเอ่ยออกไปอย่างไร

...ก็ ชิงโกะเขียนเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมนี่นา ถึงจะไม่ใช้คดีของครอบครัวลีคาตะคุง แต่เหตุการณ์ก็โหดร้ายไร้มนุษยธรรมไม่ต่างกันเลย เธอไม่ใช่ผู้เกี่ยวข้อง ไม่ใช่ตำรวจ ไม่ใช่ผู้ศึกษาวิจัยอาชญาวิทยา ไม่ได้เป็นกระทั่งนักข่าวหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เป็นแค่นักเขียนฟรีแลนซ์ธรรมดา ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับคดี แค่อันคว่ำแล้วนั่งเขียนขึ้นมา เขียนด้วยการคิดคาดเดาสารพัดเกี่ยวกับคนร้าย นั่นละ ฉันไม่ได้คิดว่ามันเป็นงานที่ไร้ความหมาย เพราะนอกจากชิงโกะแล้วก็มีคนอื่นมากมายที่พูดหรือเขียนเรื่องต่างๆ นานาเกี่ยวกับคดีนั้นอยู่ดี คงจำเป็นจริง ๆ นั่นละ ทุกคนจะได้ช่วยกันคิดไตร่ตรองว่าเหตุใดจึงเกิดเรื่องแบบนั้น และจะท่างังไปเพื่อไม่ให้เกิดเหตุซ้ำสอง

...นั่นสินะครับ

...แต่ในแง่ของผลลัพธ์...ถ้าเกิดมีคนอ่านสิ่งที่เธอเขียนเป็นวงกว้าง บทความนั้นก็ย่อมแปรเปลี่ยนเป็นความสำเร็จที่จับต้องได้สำหรับชิงโกะถูกไหม มันจะกลายเป็นผลงานชิ้นเอกของเธอ และอาจนำเงินเข้ามาบ้าง ลีคาตะคุงไม่ตะขิดตะขวงใจเรื่องนี้หรือ ไม่รู้สึกตงิดใจที่บุคคลที่สามซึ่งไม่ได้เจ็บปวดหรือทุกข์ทรมานมาทำแบบนั้นกับตัวเองบ้างหรือ ไม่คิดว่าเธอไม่ควรถือวิสาสะเอาความโศคร้ายของผู้อื่นมาเป็นข้อมูลในการเขียนบ้างเลยหรือ

ชินอิจิพูดไปตามสิ่งที่คิด ซึ่งเป็นคำตอบที่เขาตั้งใจจะตอบหาชิงโกะ

ถามด้วยคำถามเดียวกัน

...ผมคิดครับ

โซจิเตรียมใจไว้แล้ว แต่ยังคงเผยสีหน้าหนักใจอยู่ดี หรือจะบอกว่าเตรียมใจแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าชินอิจิจะตอบตรงๆขนาดนี้

...งั้นเหรอ นั่นสินะ

...ครับ ผมเลยคิดว่าพอบทความของคุณชิงโกะตีพิมพ์ลงนิตยสารเมื่อไร ผมคงไม่อาจอยู่ที่นั่นต่อไปได้

อ้อ งั้นเองหรือหหรือ โซจิพยักหน้าพลางเอามือลูบหน้าราวกับจะบอกว่า นั่นสินะ

...นายโอรชชิงโกะรีเปล่า

...ไม่ครับ ผมไม่โอรช รู้สึกขอบคุณด้วยซ้ำ

...แต่ชิงโกะให้นายอยู่ที่นี้ เพราะนายเป็นผู้พบเห็นเหตุการณ์นี้คนแรกไม่ใช่เหรอ เธอตั้งใจให้นายเป็นแหล่งข้อมูลนะ

...แต่ก็ไม่ใช่แค่นั้นครับ ทั้งคุณโซจิและคุณชิงโกะต่างช่วยเหลือผมที่กำลังลำบาก ผมอยากขอบคุณเรื่องนั้นจริงๆ ครับ

ชินอิจิต้องพยายามสรรหาคำพูดพอสมควร เขาตัดสินใจแน่วแน่ไม่สับสน แต่ถึงจะคิดมาอย่างดีแล้ว ชินอิจิกลับไม่สันหัดที่จะอธิบายให้คนอื่นฟังเท่าใดนัก

...อย่างที่คุณโซจิพูดละครับ ผมว่าเราจำเป็นต้องไตร่ตรอง วิเคราะห์ คนร้าย สืบหาต้นตออาชญากรรม เพื่อประเมินว่าเพราะอะไรถึงเกิดเหตุการณ์แบบนั้น และทำยังไงถึงจะไม่เกิดเหตุซ้ำสอง เพราะงั้นงานของคุณชิงโกะจึงมีคุณค่ามากสำหรับผม ไม่ใช่แค่เฉพาะคุณชิงโกะ แต่การที่ผู้หญิงทำงานนี้ก็ถือว่ามีค่าหมายเหลือเกิน ก็คนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือครับ แต่ที่ผ่านมา จะพูดยังไงดีละ คนในวงการทำสื่อนิตยสารแทบไม่มีผู้หญิงออกมาพูดหรือเขียนบทความถึงเรื่องนั้นเลย

...นั่นมันก๊ินะ

โซจิตูลำบากใจ

...เพราะฉันเลยอยากให้คุณชิงโกะพยายามอย่างเต็มที่ แต่การอยู่ใกล้เธอก็ปวดใจ เพราะมันทำให้ฉันนึกถึงอะไรหลายๆอย่าง ทำให้เธอคิดถึงจะไม่บ่อย แต่ก็มีส่วนที่คิดว่านักเขียนชาวไม่เป็นเดือตเป็นร้อนเพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ผมเองก็ปวดใจ แต่คุณชิงโกะก็คงอึดอัดเหมือนกันที่มีผมอยู่ใกล้ๆ

...อืม ฉันก็ว่าอย่างนั้น

โซจิพยักหน้าช้าๆ ก่อนหันไปมองห้องทำงานของชิงโกะ แล้วเอ่ยโดยไม่หันกลับมาว่า

...ไม่แปลกหรอกที่สีคาตะคุงจะเจ็บปวดและเว้นระยะจากเรื่องที่ทำให้ปวดใจ แต่ชิงโกะนะ ถึงจะบอกว่าเหนื่อยหรือทุกข์ยังงี้ก็หนีไปไหนไม่ได้ เธอเตรียมใจรับความเจ็บปวดไว้แล้ว ฉะนั้นถ้าสีคาตะคุงบอกว่าตัวเองเจ็บจนทนไม่ไหว ฉันก็คงพูดอะไรไม่ได้ ฉันไม่มีสิทธิ์พูด แต่ถ้าสีคาตะคุงบอกว่าตัวเองไม่เป็นไร แค่เห็นใจว่าอาจไม่เป็นผลดีต่อชิงโกะละก็ นายคิดผิดแล้ว ชิงโกะไม่ได้เอาใจลงไปเล่นขนาดนั้น นายไม่จำเป็นต้องประคบประหงมความรู้สึกเธอหรอก

คำพูดนั้นเสียดแทงรุนแรงผิวดาคด ชินอิจิเหลือจ้องเสียวหน้าด้านข้างของโซจิอีกครั้งอย่างเนิ่นนาน โซจียังคงมองไปยังประตูห้องทำงานของชิงโกะที่ปิดเงียบ โดยไม่รู้ถึงสายตาของชินอิจิ แต่นั่นกลับทำให้ชินอิจิรู้สึกเหมือนอ่านทะลุเข้าไปในจิตใจของเขาได้

เสียวหน้าด้านข้างที่ไรเกราะป้องกันนั้นกำลังพูดกับชินอิจิ...

เมื่อครุ่นโซจิบอกว่า งานประเภทที่ชิงโกะทำอยู่คืองานสำคัญ เพื่อให้ทุกคนได้คิดไตร่ตรองว่าเหตุใดจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น และทำอย่างไรเพื่อไม่ให้เกิดเหตุซ้ำสอง ทว่าหากตั้งคำถามนี้ถึงการรายงานข่าวอาชญากรรมด้วย ร้อยทั้งร้อยก็ย่อมตอบแบบเดียวกันได้ ที่จริงตัวโซจิไม่ได้เข้าใจคำตอบที่ถอดแบบกันมาแต่อย่างใด เขาเพียงปลอบใจตัวเองให้คิดเช่นนั้น แม้จะยังมีบางส่วนที่ไม่อาจทำใจยอมรับ เผลอๆ ความขัดแย้งในจิตใจโซจิอาจลึกล้ำยิ่งกว่าชินอิจิเสียอีก เป็นความแปลกแยกอันคลุมเครือ ณ จุดไหนสักแห่งในจิตใจ บางทีการที่ชินอิจิคอยเฝ้ามองการทำงานของชิงโกะอยู่ใกล้ๆ

อาจทำให้เขารำคาญมากกว่าเจ็บปวดก็เป็นได้

ก่อนหน้านี้ชิงโกเคยเล่าให้ฟังว่า ตอนเธอเริ่มเขียนสารคดีเรื่อง เหล่าผู้หญิงที่หายตัวไปโดยไม่มีที่ให้เผยแพร่อะไรให้ฟัง ซิจิคือผู้ที่คอยให้กำลังใจเธอตลอด ซิงะจังทำได้แน่นอน ซิงะจังจะต้องเขียนเรื่องที่มีแค่ตัวเองเท่านั้นที่เขียนได้ ลู๊ๆ นะ

หากถ้อยคำให้กำลังใจของซิจิในตอนนั้นคือเรื่องจริง การที่เขา มาเสียความมั่นใจเอาตอนนี้ก็อาจเรียกได้ว่าไม่ยุติธรรมนัก ครั้นจะอ้างว่า ระดับความรุนแรงของคดีคนหายกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องไม่เท่ากันก็ฟังไม่ขึ้น สารคดีกับโคนาฏกรรมนั้นอยู่คนละส่วนกัน

แต่จะเป็นซิจิผู้ให้กำลังใจชิงโกอย่างอ่อนโยน หรือซิจิผู้มีสีหน้า ตึงเครียดเพราะเป็นกังวลในตอนนี้อย่างไรก็ไม่รู้ เป็นตัวจริง ไม่อาจ แยกได้ว่าฝั่งไหนโกหก ฝั่งไหนคือใจจริง และเพราะทางเลือกไม่ได้แบ่ง เป็นสองฝั่ง ซิจิจึงน่าจะหนักใจน่าดู

ชินอิจิพลันคิดขึ้นมา

...สองคนนี้จะไปกันรอดไหมนะ

กังวลเกินเหตุไปแล้ว ชินอิจิสลัดความคิดออกไป ซิจิออกจะใจดี หากสารคดีของชิงโกเป็นที่นิยม เขาคงดีใจยกใหญ่ หัวใจพอจะโตอย่าง ภาควิชาใจแน่นอน แม้ว่าซิจิจะยังไม่ลืม แต่เขาอาจจัดการสิ่งที่เอยออกมา เมื่อครูให้เข้าที่เข้าทางในชอกหนึ่งของจิตใจได้

นับแต่นั้นมาชินอิจิก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้กับซิจิอีกเลย และก็เป็นที่คาด *ดอกคิวเมนต์เจแปน* ฉบับแรกในชุดบทความต่อเนื่องเป็นที่นิยมล้นหลาม ซิจิดีใจอย่างไรซอกันขา เขากว่านซื้อนิตยสารชุดนี้จากร้านหนังสือหลายฉบับ ไปแจกให้บรรดาลูกน้องที่โรงงาน ทั้งยังแสดงสีหน้าดีใจเต็มที่แบบไม่มีปิดบัง แม้จะอยู่ต่อหน้าชินอิจิ ดูท่าทางเขาจะเก็บซ่อนสีหน้าดีใจครีดยดตอนเอย อย่างมั่นใจว่าไม่จำเป็นต้องประจบประหม่อมความรู้สึกของชิงโกไว้ที่ไหนสักแห่งด้านหลังจณมิต

ไปจากที่นี้ดีกว่า...ชินอิจิตัดสินใจแน่วแน่งขึ้น เขาไม่ควรอยู่กับ สามิภรรยาเอฮาตะอีกต่อไปแล้ว

ชินอิจิให้แขนบนเคาน์เตอร์คิดเงิน มองผ่านกระจกออกไปภายนอก
ก่อนถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว เราต้องคิดเรื่องอนาคต...เรื่องต่อจากนี้
ของตัวเองได้แล้ว

ประตูเปิดออก ชินอิจิเอ่ยคำว่ายินดีต้อนรับโดยอัตโนมัติ สายตา
มองไปยังลูกค้าที่เข้ามา

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือฮิโกจิ เมกุมิ

2

ตลอดระยะเวลาสิบวัน นับตั้งแต่ออกจากบ้านสองสามี่ภรรยาอิชิอิ กระทั่งมาอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ในปัจจุบัน ชินอิจิฝันเห็นอิกุจิ เมกุมิ อยู่บ่อยครั้ง มีทั้งเห็นในยามหลับฝันจริง ๆ และเห็นเป็นภาพหลอนตอน กลางวันแสบ ๆ นี่เรียกว่าเป็นอาการเพ้อทั้งที่มีสติหรือเปล่านะ

ความฝันตอนกลางคืน ไม่ว่าสถานการณ์ไหน ย่อมหนีไม่พ้น มาในรูปแบบที่ชินอิจิวิ่งหนี อิกุจิ เมกุมิ ไล่ล่าอยู่รำไป สะท้อนภาพ ความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมาจนถึงขั้นโหดร้าย ชินอิจิกัดฟันวิ่งหนีเธอ ขณะตัวสั่นเทา เหงื่อกาฬผุดไหล ทันทีที่ลืมหูลืมตาตื่นเขาจะสะดุ้งตัวโยน รวากับใช้ระบบติดตัวฉุกเฉินกระโจนออกมาจากความฝัน บางครั้งยังเพลอ ขยับขาได้ผ้าห่มไปมา คล้ายยังพยายามจะหนีแม้มืดตาแล้ว

ในทางกลับกัน ฝันกลางวันนั้นสั้นกว่า ภาพที่เห็นล้วนโผล่มาชั่วระยะ สั้น ๆ ยกตัวอย่างเช่น ขณะรอรถประจำทางอยู่ที่ป้ายรอรถ โดยปกติรถ มักมาไม่ตรงเวลา ด้านหลังชินอิจิจึงมีคนต่อคิวยาว ชินอิจิหันกลับไปมอง อย่างไม่ใส่ใจและพบอิกุจิ เมกุมิ ยืนต่ออยู่ตรงทางแถว หรือตอนชงโกะ วานให้เขาไปซื้อวัตถุดิบสำหรับอาหารเย็นที่ซูเปอร์มาร์เก็ต ภายในร้าน อันกว้างใหญ่ ชินอิจิเห็นรถเข็น มือข้างหนึ่งถือกระดาษโน้ตพลางเดินหาสินค้า ระหว่างเลี้ยวผ่านมุมหนึ่งโดยไม่ใส่ใจ เขาก็เห็นอิกุจิ เมกุมิ เดินตัดหน้าไป

ในตอนกลางวัน ภาพหลอนของอิกุจิ เมกุมิ จะไม่ไล่ล่าชินอิจิ เธอไม่สังเกตเห็นเขาด้วยซ้ำ เป็นชินอิจิที่รู้สึกตัวอยู่ฝ่ายเดียว และถูก

คลื่นความตระหนักเข้าสู่ใจให้รีบหนีไปจากตรงนั้นก่อนเธอจะเห็นเข้า
ทว่าหลังจากสะดุ้งเหือกและกะพริบตาอย่างตกใจ ชินอิจิก็จะตระหนักว่า
ฮิโกจิ เมกุมิ ไม่ได้อยู่ที่ท้ายแถวของป้ายรถประจำทาง หรืออยู่ตรงทางเดิน
ในซูเปอร์มาร์เก็ต ทั้งหมดเป็นเพียงการมองผิด เป็นเพียงภาพลวงตา
ใจของชินอิจิแค่ถือวิสาสะสร้างภาพของเธอขึ้นมาเท่านั้น

หลังจากนั้นเขาจะเริ่มสมเพชเวทนาตัวเอง ทำไมถึงต้องมาหาวาระแวง
อกสั่นขวัญแขวนจนมองเห็นสิ่งที่ไม่มีอยู่อย่างนี้ด้วยนะ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเห็นฮิโกจิ เมกุมิ มายืนอยู่ตรงหน้าโดยมีแคนเตอร์
คิดเงินของร้านสะดวกซื้อคั่นกลาง ชินอิจิจึงคิดไปในทันทีว่า นี่คือภาพหลอน
อย่างแน่นอน ผันกลางวันรูปแบบใหม่ กะพริบตา เดี่ยวเธอก็หายไป

ทว่าในความเป็นจริง อย่างว่าแต่กะพริบตาเลย ชินอิจิจึงมองใบหน้า
ของฮิโกจิ เมกุมิ เข้ม จมแทบลึมหายใจ ฮิโกจิ เมกุมิ ผู้อยู่ตรงหน้าตอนนี้...
แลดูอวบกว่าในความทรงจำ ในความฝัน หรือภาพหลอนของชินอิจิอยู่
เล็กน้อย ผมก็ตัดสั้นลง เธออยู่ในชุดสเวตเตอร์สีขาวนุ่มนวล สวมกางเกง
ยีนสีฟ้าสำหรับออกนอกบ้าน ทั้งเสื้อและกางเกงดูเป็นของใหม่ เส้นขน
บนสเวตเตอร์ลือแสงในร้านจนทอประกาย

“สวัสดี”

ริมฝีปากที่ทับด้วยลิปสติกสีชมพูอ่อนขยับ ฮิโกจิ เมกุมิ กำลังพูด

“อยู่ที่นี้เอง เจอตัวสักที”

ชินอิจิเริ่มแน่นหน้าอก แน่นอนว่าเพราะเขาเผลอลงลึมหายใจ
ปฏิกิริยาตอบสนองคล้ายแรงกระตุ้นให้อยากร้องตะโกนลั่นตีสขึ้นมา เขาอยาก
ร้องตะโกน กระโดดข้ามแคนเตอร์ วิ่งฝ่าประตูอัตโนมัติออกไปข้างนอก
แล้วไม่กลับมาที่นี่อีกเลย

ชินอิจิเกือบทำจริง ๆ แล้ว หากว่าตอนนั้นคุกกี้ก่อนหน้าไม่ได้เดินเข้า
มาใกล้เครื่องคิดเงินพอดีและผลึกฮิโกจิ เมกุมิ ออกไป แล้ววางตะกร้า
ลงบนแคนเตอร์เสียงดังตึง ชินอิจิพลันตั้งสติได้ราวถูกตบแค้น

ฝ่ายชายนี้หัวนมองชินอิจิด้วยท่าทางใจร้อน ส่วนฝ่ายหญิงกอดแขน
ฝ่ายชายพลางมองหน้าชินอิจิโดยไม่ละสายตา ฮิโกจิ เมกุมิ เหลือบมองคุกกี้

แวบหนึ่ง ก่อนยอมหลีกทางให้โดยง่าย

“สะ...สวัสดิ์ครับ”

ชินอิจิหยิบสินค้ายอกจากตะกร้าแล้วเริ่มกดเครื่องคิดเงิน แต่เพราะนิ้วมือเขาสั่นอย่างหนัก จึงทำงานช้าๆ เพื่อไม่ให้มีอะไรผิดพลาด ฝ่ายชายขยับตัวไปมาคล้ายกำลังหงุดหงิด ส่วนฝ่ายหญิงยังคงเกาะติด พลังส่งเสียงออกอ้อนว่า นี่ ไปโรงแรมนั้นโรงแรมนี้กันเถอะ

ไม่ว่าจะเป็นความฝันหรือภาพหลอนครั้งไหน ก็ไม่เคยมีอิกุจิ เมกุมิ ปรากฏตัวเฝ้าสังเกตการณ์ชินอิจิระหว่างทำงานเป็นพนักงานร้านสะดวกซื้อ แต่เขากลับรู้สึกเหมือนกำลังฝันอยู่ เพราะเป็นความฝัน ร่างกายถึงได้ขยับ ไม่คล่องนัก ขาก็สั่นงัก

ชินอิจิยื่นสินค้าให้ลูกค้าแล้วค้อมศีรษะ “ขอบคุณครับ” คู่รักเดินออกไป เมื่อไม่มีพวกเขาแล้ว ชินอิจิจึงต้องกลับมาเผชิญหน้าฝันร้ายอีกครั้ง

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

อิกุจิ เมกุมิ กลับมายืนหน้าเคาน์เตอร์ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ ประหนึ่งเคยหักทลายเพื่อนร่วมชั้นในวันแรกของการเปิดภาคเรียนใหม่ หลังจากไม่ได้เจอกันในช่วปิดเทอมฤดูร้อน หน้าซ้ำเธอยังส่งยิ้มให้

ชินอิจิหลบตา มองไปยังเคาน์เตอร์คิดเงินแทน เขาระลึกกระสายจนเหมือนจะจับใช้

“ฉันไม่อยากคุยกับเธอ”

คำพูดหลุดจากปากไวกว่าความคิด

“แต่นายจำเป็นต้องคุยกับฉัน”

อิกุจิ เมกุมิ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่ยี่หระเหมือนเช่นเคย ซ้ำยังกลั้วหัวเราะ

“ฉันไม่อยากคุย เราไม่มีอะไรต้องคุยกัน”

เมื่อได้พูดออกมา โทสะที่พลุ่งพล่านก็ปลุกความกลัวออกไป ชินอิจิเงยหน้าขยับ

“ไปรื่องกับนายเธอสิ เขาช่วยไม่ให้เธอมาไล่ตามตัวเอง บอกว่าทำแบบนี้ก็ไม่ใช่ผลดีต่อพ่อเธอหรอก เพราะงั้นกลับไปดีกว่า ยอมกลับ

เพื่อตัวเธอเองเถอะ”

น่าแปลกที่อิฎจิ เมกุมิ คล้ายกว้างกว่าเดิม ชินอิจิเพิ่งสังเกตเห็นว่า ใบหน้าของเธอนั้นมีน้ำมีนวลจนแทบพูดได้ว่าสวย

ไม่สิ เธอคงน่ารักมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าภาวะที่ครอบงำเธออยู่ ทำให้เสน่ห์ของอิฎจิ เมกุมิ เหือดหาย เธอเคยหน้าตาดี แค่ความสวย ถูกดูดกลืนไปจนหมด เช่นเดียวกับชินอิจิ หากไม่ตกอยู่ใต้สถานการณ์เช่นนี้ คงไม่ซัดซาลถึงขั้นวังวนนี้ได้ด้วยเช่นกัน

แต่อิฎจิ เมกุมิ ในตอนนี้กลับดูสวย ดูใจเย็น ต่างจากตอนไล่ตาม ชินอิจิหลายครั้งหลายคราราวกับคนละคน เธอมีอะไรบางอย่างที่ไม่เหมือน คนเดิม คนที่เคยควบคุมอารมณ์ไม่ได้และร้องไห้ไวยวายพลางไล่ตาม เกาะติดชินอิจิ

และบางอย่างที่วาก็กระตุ้นสัญชาตญาณชินอิจิให้เตรียมรับมือ ท่าทางของอิฎจิ เมกุมิ เปลี่ยนไป เขาต้องระวังเอาไว้

“ทนายไม่ได้บอกเธอเหรอ ว่าวิ่งตามฉันไปก็เปล่าประโยชน์ ฉันไม่คิด จะฟังคำขอร้องของเธออยู่แล้ว และจะไม่ไปเจอพ่อของเธอด้วย ทนาย บอกไว้ว่าครอบครัวผู้เสียหายห้ามพบผู้ต้องหา”

“ไม่ได้ห้ามสักหน่อย” อิฎจิ เมกุมิ เลิกคิ้ว แล้วแนะชินอิจิประหนึ่ง ครูสอนภาษาผู้จุกจิกวิธีเลือกใช้คำ “ถ้านายบอกว่าให้ตายก็อยากเจอละก็ ต้องเจอได้อยู่แล้ว”

“ฉันไม่ได้อยากเจอ!”

ประตูเชื่อมสู่ห้องธุรการด้านในสุดเปิดออก ผู้จัดการร้านเดินออกมา และทักทายอิฎจิ เมกุมิ ว่า “ยินดีต้อนรับครับ” ชินอิจิมองเห็นผู้จัดการ พร้อมพยายามสาวเชือกกุ้ชีพที่เขาโยนมาให้จากไกลๆ

ผู้จัดการร้านเดินเข้ามาใกล้เคาน์เตอร์ ส่งสายตาดังคำถามทำนองว่า เกิดอะไรขึ้น แต่ชินอิจิจะอธิบายอย่างไร

ขณะสับสนเมื่อต้องตัดสินใจอย่างฉับพลัน อิฎจิ เมกุมิ กลับเอ่ยขึ้น ด้วยน้ำเสียงสดใสงนนำตกตะลึง “ขอโทษด้วยค่ะ คุณเป็นผู้จัดการร้านนี้ หรือคะ”

“ครับ ใช่ครับ”

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลซินอิจิกุนะคะ หนูเป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอค่ะ”

อิกุจิ เมกุมิ ค้อมคำนับเล็กน้อย ผู้จัดการร้านหัวเราะออกมา

“อะไรกัน จันทรรอกหรือครับ”

ผู้จัดการมองซินอิจิกุลายจะหยอกเข้าด้วยสีหน้าขวยเขิน ขณะที่ซินอิจิริู้สึกเหมือนลำคอติดตันจนพูดไม่ออก

ผู้จัดการเป็นเพื่อนของมาเอฮาทะ โซจิ ก็จริง แต่ไม่ได้รู้สึกถึงสถานการณ์ที่ซินอิจิเผชิญอยู่ หากจะอธิบายคงต้องเริ่มนับหนึ่งใหม่ตั้งแต่ต้น

“คืออย่างนี้ค่ะ คุณผู้จัดการ ซินอิจิกุنهاกำลังลำบากนะคะ” อิกุจิ เมกุมิ เอยด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรและไม่ค่อยขัดถ้อยขัดคำ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอใช้วิธีการพูดแบบนี้

“เขาหนีออกจากบ้านมาเพราะทะเลาะกับพ่อแม่ หนูเลยมาพาเขากลับไปค่ะ”

“เอ๊ะ จริงเหรอ”

ผู้จัดการตกใจและหันกลับไปมองซินอิจิ ทว่าเจ้าตัวกำลังมองหน้าอิกุจิ เมกุมิ อยู่ สีหน้าของเธอแลดูสดใสไร้กังวล ทั้งที่โกหกเป็นฉากๆ อย่างหน้าไม่าย

แต่แววตาของเธอนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อมองดูใกล้ๆ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามันไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย ตัวตนของเธอยังคงเดิม แต่ไม่ร้องไห้ไวยวาย ขณะที่เมกุมิเชิดคางหัวเราะ แสงไฟสะท้อนนัยน์ตาของเธอเป็นประกายระยิบระยับ เห็นเพียงเท่านั้นซินอิจิก็นับว่าการคำอธิบายใดๆ อีกต่อไปแล้ว

ซินซบไล่ไสส่งเมกุมิออกไปตอนนี้ ไม่รู้ว่าเธอจะทำอะไรบ้าง เธอไม่ยากลากผู้จัดการร้านเข้ามาพัวพันเรื่องนี้

“สื่าคะคุณ เรื่องจริงเหรอ”

ซินอิจิกลับไปหาผู้จัดการร้านที่กำลังแสดงท่าที่เป็นห่วง แล้วรีบล่าหน้าอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษด้วยครับ ตอนนี้ผมยังไม่สะดวกคุย เรื่องมันค่อนข้าง

ซั๊บซั๊น ต้องขอโทษจริงๆ แต่วันนี้ผมขอตัวกลับก่อนได้ไหมครับ”

ผู้จัดการร้านมองกลับไปมา ระหว่างใบหน้าของอิ๊กจิ เมกุมิ ที่เปล่งปลั่ง ประหนึ่งภูมิใจในชัยชนะ และใบหน้าตึงเครียดของชินอิจิ

“เฮ้อ...ช่วยไม่ได้ละนะ ลูกพี่ลูกน้องมารับแล้วนี่นา อืม กลับไปก่อนเถอะ พรุ่งนี้มาได้ใช่ไหม”

“ครับ พรุ่งนี้ผมมาแน่นอน”

ชินอิจิผลจากเคาน์เตอร์กลับไปทางออฟฟิศ ถอดเครื่องแบบแบบสวมทับของร้านสะดวกซื้อออกอย่างรีบเร่ง แต่เนื่องจากรีบร้อนเกินไป ทำให้ตรงไหนสักแห่งของแขนเสื้อเกิดเสียงฉีกขาด ตรงหน้าเคาน์เตอร์อิ๊กจิ เมกุมิ กำลังคุยสัพเพเหระกับผู้จัดการร้านพลางหัวเราะ

ชินอิจิสะพายกระเป๋าเป้ใบเล็กที่มักพกติดตัว จากนั้นสาวเท้าก้าวยาวๆ กลับเข้าไปในร้าน คว่าแขนอิ๊กจิ เมกุมิ ดึงเธอออกไปทางประตูอัตโนมัติ

“ขอตัวก่อนนะครับผู้จัดการ”

“ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ” อิ๊กจิ เมกุมิ ยังคงเล่นละครแสวงหาตัวเป็นมิตรต่อไป “ขอบคุณที่ช่วยดูแลชินอิจินะค่ะ”

ชินอิจิพยายามดึงเธอข้ามถนนมายังฝั่งตรงข้าม เลี้ยวผ่านหัวมุมอย่างไม่รอช้า โดยมุ่งหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับโรงงานเหล็กมาเฮาตะหรือพาร์ตเมนต์ หากตรงไปตามทางนี้น่าจะเจอสวนสาธารณะ เขากะว่าจะพาเธอไปที่นั่นก่อน

“เดี๋ยวลี นี ฉันทื่นละ”

เมกุมิบ่นอุบ แต่สำหรับคนที่เดินสวนกันไปในเมือง เสียงของเธอกังฟังดูไพเราะอ่อนหวานทีเดียว อิ๊กจิ เมกุมิ ใช้น้ำเสียงหยอกล้อออกดอกสนทสนมเกินเหตุ ทำเอาชินอิจิขลุ่ยกรียว

“ไม่ต้องลากฉันก็ตามนายไปอยู่แล้ว ก็ฉันเป็นฝ่ายตามหาตัวชินอิจิคุณนี่นา คนที่ลากควรเป็นฉันมากกว่าสิ”

“อย่ามาเรียกชื่อฉันนะ”

“ทำไมกันเล่า...”

“บอกว่าย่าเรียกก็อย่าเรียกสิ!”

ใกล้ถึงสวนสาธารณะที่เป็นเป้าหมายแล้ว ชินอิจิรู้ตัวว่าไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาสังเกตเห็นร้านค้าแฟล็ก ๆ ตั้งอยู่ข้างสวนสาธารณะ เมกุมิชี้ไปทางร้าน “นี่ ร้านนั้นน่ารักจัง! ไปที่นั่นกันเถอะ”

ถ้าต้องเข้าไปในร้านค้าแฟล็กแล้วนั่งตีหมาแฟโดยมีอิกุจิ เมกุมิ อยู่ตรงหน้าละก็ ให้ตายชะยงค์กว่า ชินอิจิแก้มองไม่สนใจเธอ

โซคยังดีที่สวนสาธารณะมีผู้คนบางตา แม้จะเข้าสู่ช่วงเวลาเลิกเรียนแล้ว แต่เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยนิยมมาเล่นในที่แบบนี้เท่าไรนัก ชินอิจิลากอิกุจิ เมกุมิ มาใกล้แปลงดอกไม้แปลงหนึ่งซึ่งอยู่เกือบกลางสวน แล้วปล่อยมือจนเธอกระเด็นล้มลงตรงนั้น

“เจ็บน้ำ อะไรงั้นเนี่ย”

เมกุมิแสวงลุบแขน พลองซ้อนตามองชินอิจิราวกับเงี้ยวอด

“ไม่เห็นจะต้องรุนแรงเลยเนี่ยนา”

ชินอิจิเลือดขึ้นหน้า ลำคอแห้งผาก ทำได้เพียงยืนหอบหายใจ ยายนี้บ้าไปแล้ว...จิตไม่ปกติแน่ สุดท้ายก็เสียสติไปจนได้ เธอคงยอมรับไม่ได้เลยเอาแต่หลบเลี่ยงไม่มองความจริง จนสติสตั้งเสียไป

“เธอ...ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่”

สุดท้ายชินอิจิพูดออกมาได้เพียงเท่านั้น

“ตั้งใจจะทำอะไร หมายความว่ายังไงเธอ” เมกุมิแสวงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ “ฉันแค่ตามหาชินอิจิจนมาตลอดเท่านั้นเอง ยังไงในที่สุดก็ต้องหาเจอจนได้”

“บอกหลายครั้งแล้วไง ว่าฉันไม่คิดจะไปเจอพ่อเธอ ไม่มีวัน และจะไม่ยกโทษในสิ่งที่พ่อเธอทำ ไม่มีทางยกโทษให้ เพราะว่าฉันจะรอจนกว่าพ่อเธอจะถูประหาร”

ทันทีที่ได้ยินคำว่าประหาร รูปเสมือนของสาวน้อยที่อิกุจิ เมกุมิ แสร้งนำมาห่อตัวก็แตกกระจาย กลับมาเป็นอิกุจิ เมกุมิ อันเปลือยเปล่า ในช่วงพริบตา ทั้งที่ตรงนี้ไร้ไฟสาดส่อง ท้องฟ้าหม่นหมอง นัยน์ตาทั้งสองข้างของเธอกลับประเปิดแสงจ้าออกมาอีกครั้ง แก้มที่เคยยิ้มอยู่ตลอดเริ่มเกร็งตึง พันขาวคล้ายเขี้ยวแหลมโผล่พ้นจากริมฝีปาก

“ฉันไม่ยอมให้พ่อโดนประหาร พ่อไม่ผิดสักหน่อย!”

“พ่อเธอผิด” ชินอิจิเองก็ขึ้นเสียงตอบโต้กลับ “พ่อของเธอเป็นฆาตกรฆ่าทุกคนในครอบครัวฉัน ฉันจะพูดให้เธอฟังอีกร้อยครั้งพันครั้ง ว่าพ่อของเธอบุกเข้ามาปล้นบ้านฉันเพราะต้องการเงิน และฆ่าคนไปทั้งหมดสามคน!”

ฮิวกุจิ เมกุมิ กะพริบตาอย่างหวาดหวั่นไปชั่วขณะ แต่ไม่ทันไรก็ปรับท่าที่กลับมาเป็นปกติ

“เออ นั่นแหละ พ่อฆ่าคน ฆ่าน้องสาวโง่ๆ คุณแม่ชั่ววด และคุณพ่อไร้หน้าของนาย เขาฆ่าคนพวกนั้น!”

เธอตะโกนเสียงสูงอย่างเดือดดาล รวากับสัตว์ร้ายที่กระโจนเข้าตะครุบเหยื่อ “แต่คนที่ยุให้พ่อทำแบบนั้นก็ตัวนายเอง! เป็นเพราะนายไปช่วยเขา!”

ชินอิจิตัวแข็งทื่อเหมือนถูกโจมตี เมกุมิรู้ว่าหมัดที่ตนปล่อยไปนั้นใช้ได้ผล เธอคลี่ยิ้มกว้างประหนึ่งมีดอกไม้ดอกยักษ์ผลิบานขึ้นบนใบหน้า

“นายเป็นคนไปยุเขาเองไม่ใช่เหรอ”

เมกุมิยกมือข้างหนึ่งขึ้นจรรมิฝีปาก รวากับพยายามสะกดกลืนเสียงที่สูงและลั่นเพราะความตื่นเต้น

“เป็นเพราะนายเที่ยวโพนทะนาไปทั่วว่าที่บ้านมีเงินก้อนใหญ่ พ่อฉันถึงหลงคิดจริงจึงขึ้นมายังไงล่ะ นายต่างหากต้องรับผิดชอบ นายต้องไปขอโทษป๊ะป๊า”

กระเป่าเบู่ที่สะพายอยู่บนบ่าหล่นตุ้บลลงมากองแทบเท้า ชินอิจิปวดหัวตุบ

“โทษทีนะ ดันพูดเสียงดังซะได้”

ฮิวกุจิ เมกุมิ ชะเง้อมองใบหน้าของชินอิจิที่กำลังก้มหน้า เหมือนจะตรวจสอบสถานการณ์ว่าตนอยู่ในจุดที่ได้เปรียบกว่าอย่างท่วมท้นจริงๆ

“ตัวฉันเองก็ไม่ได้อยากจะพูดแบบนี้หรอกนะ ไม่อยากพูดเลยจริงๆ แต่ชินอิจิคุงยืนกรานไม่ยอมไปเจอป๊ะป๊าฉัน ฉันเลยเผลอพูดเกินเรื่องเกินราวไป”

เมกุมิแตะแขนชินอิจิราวกับจะอดอ้อน

“นี่ ไปเจอป๊ะป๊าเถอะนะ ถ้าได้เจอได้คุย นายต้องยอมยกโทษให้ป๊ะป๊าแน่ แล้วอะไรๆ จะง่ายขึ้นเยอะ เพราะเราต่างก็เป็นผู้เสียหายของ

โคกนาฏกรรมเดียวกันทั้งนั้น”

ชินอิจิหลับตาลง หลังเปลือกตามองเห็นเลือดแดงฉาน สีสนั่น
ปลุกเร้าจิตใจของชินอิจิ

...ฉันจะฆ่าายนี้

จะฆ่าเธอ ตอนนี้แหละทำได้แน่ จะฆ่าแล้วฉีกเป็นชิ้นๆ ด้วยมือเปล่า
แบบไม่ลังเล

มือของชินอิจิกระตุกเบาๆ ขณะก้มหน้า สายตาจ้องมองพื้นถนน
ร่างกายแข็งเกร็ง ไม่อาจขยับไหล่หรือก้าวขาไปข้างหน้า มีเพียงนิ้วมือเท่านั้น
ที่ยังเคลื่อนไหวได้ เขารู้สึกเหมือนสิ่งดูร้ายที่หลับไหลอยู่ลึมตาตื่นขึ้นเพราะ
เจอกลิ่นเหม็น ปลายนิ้วทั้งห้าเตรียมพุ่งออกไปอย่างไร้ทิศทางเพื่อค้นหา
สิ่งที่จับต้องได้ และหากนิ้วใดนิ้วหนึ่งแตะตัวเมกุมิ นิ้วที่เหลือทั้งหมด
ก็พร้อมเข้าโจมตีเธอในคราวเดียว...

ทันใดนั้น ชินอิจิได้ยินเสียงใครบางคนร้องเรียกจากถนนนอกสวน-
สาธารณะ

“สึคาตะคุง!”

ชินอิจิเบิกตากว้าง เขารู้ทันทีว่าเป็นเสียงของใคร เสียงนั้นปลดปล่อย
ชินอิจิจากพันธนาการ ทำให้กลับมาควบคุมร่างกายได้อีกครั้ง

เมื่อหันไปมองทางต้นเสียงก็เห็นมิชิโนะ คุมิ กำลังวิ่งโหมมือเข้ามาหา
เธอส่งยิ้มสดใส ท่าทางคล่องแคล่ว ทว่าดวงตากลับเพิกเฉยต่ออิจิ เมกุมิ
ผู้ซึ่งควรอยู่ในทัศนวิสัยเดียวกันอย่างสิ้นเชิง มิชิโนะ คุมิ จ้องมองชินอิจิ
คนเดียวอย่างไม่มีวอกแว่ก รวากับให้กำลังใจโดยไม่เอื้อนเอ่ยว่า ฉันเข้าใจ
สถานการณ์ดี ช่วยรออยู่ตรงนั้นจนกว่าฉันจะไปช่วยนายนะ!

“อุ้ยตาย” อิจิ เมกุมิ แสยะยิ้ม “แฟนโผล่มาแล้วนั่น”

เมื่อมาถึงหน้ารั้วสวนสาธารณะ มิชิโนะ คุมิ ก็วิ่งจากจุดนั้นมาถึง
ตัวชินอิจิอย่างรวดเร็วแล้วตีแขนเขาดังๆ

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ฉันไปที่ร้าน แต่ผู้จัดการบอกว่านายเลิกงานก่อน
เวลา”

“อืม” ชินอิจิเอ่ย เขารู้ดีว่าใบหน้าของตัวเองเกร็งไปหมด อีกทั้ง

ร่างกายยังลั่น และรู้ว่ามีชีโนะ คุมิ คงสังเกตเห็น เขาจึงพูดไม่ออก

“ถ้าวันนี้ไม่ทำงานแล้ว ไปดูหนังด้วยกันเถอะ นะะ” ว่าแล้วมีชีโนะ คุมิ ก็ควงแขนชินอิจิ โดยไม่หันมามองฮิคุจิ เมกุมิ แม้แต่เสี้ยววินาที

“นี่ ยายคนนั้นนะ ไม่เสียมารยาทไปหน่อยหรือ” ฮิคุจิ เมกุมิ พูดกับชินอิจิโดยยังแสร้งยิ้มอยู่ “ไม่ทักไม่ทายฉันเลยสักคำ แบบนี้มันหมายความว่ายังไง นี่ เธอ ฉันกำลังคุยกับชินอิจิอยู่นะ ช่วยหลีกไปที”

ชินอิจิยังไม่ทันจะพูดหรือทำอะไร มีชีโนะ คุมิ ก็ได้กลับอย่างรวดเร็ว เธอแสวงแสดงสีหน้าตกใจ แล้วเอียงคอฉกนไปทางชินอิจิ ไม่ใช่ฮิคุจิ เมกุมิ

“หืม เมื่อไหร่จะไหนะ เกิดอะไรขึ้นหรือ ไปกันเถอะ นายอยู่คนเดียว ตรงนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่กันหรือ หนาวจะตายไป”

มีชีโนะ คุมิ กำลังเล่นละคร ว่ามีเพียงชินอิจิที่อยู่ตรงนี้ ไม่มีภาพของฮิคุจิ เมกุมิ อยู่ในสายตา เธอดึงแขนชินอิจิให้เดินออกไปทางสถานีรถไฟ ด้วยท่าทางร้ายแรงสุดขีด

“เออะ ไปกันเถอะ”

“ไม่ตกลงนะ!” ฮิคุจิ เมกุมิ ตะโกนแล้วรุดเข้าไปหมายจะคว้าตัวชินอิจิ กลับมา ชินอิจิเบี่ยงตัวหลบทันที แต่การตอบสนองของมีชีโนะ คุมิ ไวกว่า เธอดึงชินอิจิหลบไปข้างหลังแล้วยื่นประจันหน้าฮิคุจิ เมกุมิ ก่อนง้างมือ ตบแก้มอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วแม่นยำไร้ลังเล

ความเจ็บปวดเข้าปกคลุมทันที ฮิคุจิ เมกุมิ สิ้นหายใจไปชั่วขณะ ดวงตาสองข้างเบิกกว้างขณะยิ้มนิ่งอย่างตกตะลึง บนแก้มอันซีดเผือด ปรากฏรอยแดงเป็นรูปมือของมีชีโนะ คุมิ

เจ้าตัวเอื่อยอย่างเด็ดขาดด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามแบบที่ชินอิจิเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก

“อย่ามายุ่งกับสี่คาดะคุนะ ยายจัง ต้องพูดซ้ำอีกสักกี่ครั้งถึงจะเข้าใจ เธอคงไม่มีสมองละสิท่า สงสัยเอาเต้าหู้เน่าๆ ใส่เข้าไปแทนสมองแล้วมั้ง”

และนี่เป็นครั้งแรกที่ชินอิจิได้เห็นฮิคุจิ เมกุมิ อ้าอึ้ง เธอขยับริมฝีปาก ทว่าไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา รอยมือบนแก้มแดงแฉกส้นสดใสดุดเด่น ให้ใบหน้าราวเป็นการแต่งหน้าอันแปลกตา

มิซึโนะ คุมิ กัดไม่ปล่อย “ฉันเป็นแฟนสีกาตะคุงก็จริง แต่ช่วงที่เกิดเหตุเรายังไม่รู้จักกัน เลยไม่รู้รายละเอียดเท่าไร แต่รู้ว่าพ่อเธอฆาตกรรมครอบครัวสีกาตะคุง และตอนนี้กำลังพิจารณาคดี เลิกดีนรณสักที่เถอะ เธอคนเดียวใช้สมองเต้าหัวไววายว้ายไปก็เปลี่ยนแปลงความจริงไม่ได้หรอก พ่อของเธอคงไม่ดีใจที่ลูกสาวทำเรื่องแบบนี้ด้วย ไปพบท่านแล้วลองถามดูสิ คนที่เธอควรคุยด้วยนะไม่ใช่สีกาตะคุง แต่เป็นพ่อเธอเองต่างหาก”

มิซึโนะ คุมิ เอ่ยทั้งหมดออกมารวดเดียว ก่อนจะคว้าแขนชินอิจิ ดึงมาใกล้ตัวอีกครั้ง แล้วออกเดินอย่างไม่ละล้าละลัง ช่วงขณะหนึ่งชินอิจิอยากหันกลับไปมองฮิโกจิ เมกุมิ แต่เขาบอกตัวเองว่าไม่ควรทำเช่นนั้น ขณะย่ำเท้าสอดรับกับจังหวะการเดินของมิซึโนะ คุมิ

“ฉันไม่ยอมแพ้หรอก”

ฮิโกจิ เมกุมิ ตะโกนเสียงลั่นและอ่อนแรง ทว่าชินอิจิกับคุมิไม่สนใจเธอ

“ฉันยังไม่ยอมแพ้หรอกนะ ฉันจะทำให้นายมารับผิดชอบให้ได้ คนที่ควรขอโทษพ่อก็คือคนนาย เพราะนายไปยุเขา ที่ครอบครัวฉันพังไม่เป็นท่าก็เป็นเพราะนายทั้งนั้น”

ถ้อยคำนั้นทิ่มแทงชินอิจิจากด้านหลัง เขาอ้าปากพยายามพูดอะไรบางอย่าง อาจตั้งใจอธิบายให้มิซึโนะ คุมิ ฟังถึงความหมายของคำปราชญ์ที่ฮิโกจิ เมกุมิ เอ่ยออกมาเมื่อครู่ ทว่าเธอกลับส่ายศีรษะเล็กน้อย พูดอย่างอ่อนโยนว่า “ไว้อยู่คุยทีหลังดีกว่านะ” แล้วเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

ได้ยินเสียงฝีเท้าตบๆ จากด้านหลัง ฮิโกจิ เมกุมิ โล้ตามมา “อย่าหันไปละ” มิซึโนะ คุมิ ว่า ชินอิจิพยักหน้า ทั้งคู่เดินมาถึงทางออกสวนสาธารณะแล้ว

เสียงฝีเท้าของฮิโกจิ เมกุมิ ค่อยๆ แผ่วเบา ก่อนหยุดลงในที่สุด และมีเสียงตดพุดดังขึ้นแทน

“ฉันขายตัวด้วยละ”

มิซึโนะ คุมิ เลิกคิดว่าคล้ายคาดไม่ถึง ชินอิจิเองก็เสียจังหวะการเดิน แต่ทั้งสองคนรวบรวมสติแล้วก้าวต่อไปไม่หยุด

“ไต่ยีนรีเปล่า ฉันนะขายตัว ทำสัญญากับไอ้แกไว้ ชินไม่ทำแบบนั้น ชีวิตก็ไปต่อไม่ได้ เพราะไม่มีป๊ะป๊า นี่ ฉันเป็นของเล่นแก้เหงาให้เฒ่าหัวงู อยู่นะ”

เสียงของฮิกุจิ เมกุมิ แหลมขึ้นเรื่อยๆ จนไม่ต่างจากเสียงกรีดร้อง

“รู้ไหมว่ามันหมายความว่ายังไง นายรู้รีเปล่า ว่าเวลาถูกผู้ชาย ้วยกลางคนสกปรกใส่โครจ๊อบถอดเสื้อผ้าแล้วด่าทอมันเป็นยังไง รู้บ้างไหม ว่าฉันรู้สึกยังไงที่ต้องถูกกดหน้าซุกหว่างขาไอ้แกตั้งแต่กลางวันแสกๆ”

ชินอิจิรู้สึกได้ว่าเหงื่อไหลผ่านสีข้าง มิซึโนะ คุมิ ไม่เปลี่ยนสีหน้า ยังคงคงแขนชินอิจิแน่น พลางเหลียวกลับไปมองแล้วพูดเรียบๆ

“โชคไม่ดีเลยนะ”

เสียงนั้นเบาในระดับที่ไม่แยแสว่าฮิกุจิ เมกุมิ จะได้ยินหรือไม่ หรือเธออาจต้องการพูดให้ชินอิจิฟังเท่านั้น

ทั้งคู่เริ่มออกเดินอีกครั้ง ผู้คนที่เดินผ่านมาทั้งด้านนอกและด้านในสวน ต่างลืมหูลืมตาจากที่ไกลๆ บ้างหัวเราะ บ้างนิน้วน ฮิกุจิ เมกุมิ ยังคงร้องไห้ไม่หยุด ชินอิจิอดใจราวเพิ่งทำเรื่องเลวร้ายอย่างยิ่ง เขาหลับตาแน่น

“โทษทีนะ”

หลังจากชินอิจิเอ่ย มิซึโนะ คุมิ ก็ยื่นมือมากุมมือเขาแน่นเพียงชั่วขณะสั้นๆ แล้วหัวเราะ

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่เรื่องที่สีคาตะจะต้องขอโทษสักหน่อย”

ทั้งคู่เดินตรงมุ่งหน้าออกจากสวนสาธารณะ เดินอย่างเอาจริงเอาจัง ราวกำลังพยายามสลัดอะไรสักอย่างออกไปให้พ้น รู้ตัวอีกทีพวกเขาก็เดินมา เป็นระยะทางประมาณหนึ่งสถานีรถไฟ และไปปักหลักนั่งลงในร้านฟาสต์ฟู้ด ที่พบโดยบังเอิญ ทั้งคู่เพิ่งเคยเข้าร้านนี้เป็นครั้งแรก ภายในร้านโล่งไร้ผู้คน คงไม่ค่อยอรร่อนนัก แต่ทั้งคู่ก็รู้สึกชอบคนที่เฒ่ารอบๆ ไม่มีลูกค้านั่ง

“ซาด้าไม่ร่อยแะะ” มิซึโนะ คุมิ ยกถ้วยขึ้นแล้วย่นจมูก “แต่ก็ยังดี ที่อุ่นละนะ”

“หนาวแยเลยสิ ไม่คิดว่าจะเดินมาไกลขนาดนี้”

มิซึโนะ คุมิ ต้มชาเข้าไปอีกหนึ่งอีก ก่อนจะหดคอกเล็กน้อย

“ฉันเองก็ต้องขอโทษสี่คาคะคุงที่พูดจาอะอะแบบนั้น นายคงตกใจสินะ”

ชินอิจิคลียิ้ม “เพิ่งเคยเห็นมิชิโนะมุมนั้นเป็นครั้งแรกเลย แต่...”

“แต่...”

“ไม่ละ ไม่พูดดีกว่า”

“ไม่เอาน่า พูดมาเถอะนะ” เธอทำแก้มปอง “อ้อ นายคงคิดว่าฉันน่ากลัวสิท่า ช่วยไม่ได้นะ เรื่องใจเด็ดนะอยู่ในสายเลือดของผู้หญิงในครอบครัวเรา”

มิชิโนะ คุมิ มีพี่สาวและน้องสาวอย่างละคน เหมือนว่าจะเป็นสามสาวพี่น้องที่สนิทสนมกลมเกลียว แม้แต่เสื้อผ้า รองเท้า หรือเครื่องประดับ ก็ยังผลัดกันยืมใส่เป็นประจำ

“แม่กับพี่สาวฉันเคยอาละวาดใส่พนักงานเสิร์ฟที่บริการไม่ดี หรือพวกขี่มอเตอร์ไซด์ที่พยายามเข้ามาใกล้ ส่วนน้องสาวฉันก็เคยถีบโรคจิตชอบลวนลามที่ตั้งท่าจะหนีด้วย”

ได้ยินว่าน้องสาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นปีที่สาม แต่เที่ยวไปเรียนยูโดที่โรงฝึกศิลปะป้องกันตัวแถวบ้านมาตั้งแต่ประถม มิชิโนะ คุมิ บอกว่าตัวเธอก็ได้เรียนรู้พื้นฐานการต่อสู้มาจากน้อง

“ถ้ามิชิโนะไม่โผล่มา ฉันก็ไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไง”

ชินอิจิพูดด้วยสีหน้าจริงจัง แต่มิชิโนะ คุมิ คล้ายตั้งใจยิ้มแป้นเหมือนไม่อยากเข้าสู่บทสนทนาตึงเครียด

“ผู้ฟังความยุติธรรม คุมิ ตัวแทนแห่งสีแดงปรากฏตัวแล้ว! ทำนองนี้ใช่มั้ย”

ชินอิจิยิ้มแล้วส่ายหน้า

“ชินยังอยู่ต่อ บางทีฉันอาจฆ่าายนั่นไปแล้วก็ได้”

รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้าของมิชิโนะ คุมิ ทันที

“โทษทีนะที่พูดอะไรไม่เข้าท่า แต่มันเป็นเรื่องจริง ฉันเข้าใจดีเลยละว่าการฆ่าคนเพราะบันดาลโทสะมันเป็นยังไง”

“...วันนี้ เธอพูดอะไรกับนายเธอ”

มิชิโนะ คุมิ ถามด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจต่างจากทุกที่ คล้ายหวาดกลัวอยู่ลึกๆ ซินอิจิตระหนักว่าเธอได้ยินเสียงแผดร้องของฮิโกจิ เมกุมิอย่างขัดถ้อยขัดคำ โดยเฉพาะประโยคที่บอกว่า...นายเป็นคนยุเขา

“อ๊ะ โทษที ถ้าไม่อยากพูดก็ไม่เป็นไรนะ”

“เปล่า ฉันไม่เป็นไร คิดไว้แล้วว่าสักวันต้องพูด แะยังไม่กล้า”

มิชิโนะ คุมิ รู้ต้นสายปลายเหตุอยู่แล้วว่าเหตุใดซินอิจิถึงถูกฮิโกจิเมกุมิ ตามรังควาน แต่ถึงอย่างนั้น...

“ถึงฮิโกจิ เมกุมิ จะทำไม่ถูกก็จริง แต่มิชิโนะเฝ้าดูฉันมาจนถึงตอนนี้ ไม่คิดบ้างหรือว่าฉันมันไม่เอาไหน เอาแต่หวาดกลัวและวิ่งหนีเมกุมิตลอด”

ซินอิจิถามอย่างจริงจัง แต่มิชิโนะ คุมิ กลับกะพริบตา สีหน้าบ่งบอกว่ายากจะคงความเคร่งขรึมเอาไว้

“ไม่หรอกจ๊ะ”

“แน่ใจหรือ จันนะ ยังคิดว่าตัวเองเป็นพวกน่าสมเพชเลย”

“แหม มันก็นิดหน่อยละนะ แต่นายประท้วงทนายความอีกฝ่ายแล้ว แถมยังขอให้เขาร่วมมือออกคำสั่งหยุดการกระทำของเมกุมิด้วยไม่ใช่หรือ”

“นั่นมันก็ใช่ แต่ตัวฉันไม่เคยตอบโต้กลับอย่างตรงไปตรงมาเหมือนที่เธอทำวันนี้เลย ฉันไม่เคยทำเรื่องพรรคนั้นเลยสักครั้ง”

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดสีหน้าของมิชิโนะ คุมิ จึงผ่อนคลายลงในทันที ซินอิจิสังเกตเห็นว่าเธอหลบสายตาเล็กน้อยราวกับเขินอาย ระหว่างมองหน้าเจ้าตัวพลางคิดหาเหตุผล ในที่สุดเขาก็เข้าใจ อย่างนั้นเอง เมื่อที่เราเรียกเธอด้วยคำว่า “เธอ” เป็นครั้งแรก ไม่ใช่คำว่า “มิชิโนะ”

“ฉันไม่เคยสับสนเธอเลยสักครั้ง” ซินอิจิย้ำอีกครั้งเพื่อหยั่งดูให้แน่ใจ แล้วพูดต่อว่า “นั่นเป็นเพราะฉันเองก็รู้สึกผิด และความรู้สึกผิดนั้นก็เป็นอย่างที่ยานั่นว่าไว้ ว่าฉันไปยุเขา”

“...หมายความว่ายังไง สีคาตะคุงยูให้คนร้ายเข้าไปปล้นบ้านสีคาตะจันหรือ”

“ในแง่ของผลลัพธ์ก็ใช่”

เป้าหมายของฮิโกจิ ฮิเดยูกิ พ่อของฮิโกจิ เมกุมิ อยู่ที่เงินล้วนๆ

เงินที่จะทำให้บริษัทซึ่งใกล้ล้มกลับมาตั้งตัวได้อีกครั้ง

ดังนั้นจึงว่ากันว่าช่วงแรกเขากับลูกน้องอีกสองคนวางแผนปล้นรถชนเงินสดของธนาคาร เพราะไม่รู้ว่หากบุกเข้าไปในเคหสถานประชาชนทั่วไปจะเจอเงินหรือไม่...เขาให้การต่อเจ้าหน้าที่สืบสวนเช่นนั้น

แต่ในทางปฏิบัติ การปล้นรถชนเงินนั้นไม่ง่าย หากโดนจับทุกอย่างก็สูญเปล่า พวกฮิคุจิจึงยังไม่รู้จะเริ่มตันจากตรงไหน ทว่าในตอนนั้นเองหนึ่งในลูกน้องของฮิคุจิดันไปไต่ยนบทสนทนาของนักเรียนมัธยมปลายในเขตแถวที่พักอาศัย พูดอย่างสบายอารมณ์ขณะเล่นเกมเม้ามนักกับเพื่อนว่าพอบังเอิญได้เงินก้อนใหญ่จากมรดกคุณลุงซึ่งเป็นญาติห่าง ๆ มอบให้

“เด็กมัธยมปลายผู้ไม่ทุกข์ร้อนคนนั้นไม่ใช่ใครที่ไหน เขาคือลีคาตะชินอิจิ ยังไงล่ะ”

มิซึโนะ คุมิ จ้องชินอิจิไม่วางตา

“ฉันเอง ฉันพูดเอง หลงละเลิงเกินเหตุ” ชินอิจิส่ายหน้า

“แน่ละว่ามรดกคือเรื่องจริง พ่อได้รับเงินไม่รวมหักภาษีราวสิบล้านเยนจากญาติห่าง ๆ ที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตามานาน พ่อกับแม่ก็เตือนแล้วว่าอย่าเอาเรื่องนี้ไปพูดที่อื่น ฉันเลยพลอยระมัดระวังตัวไปด้วย แต่ตอนนั้นฉันอยู่กับเพื่อนที่สนิทกันตั้งแต่สมัยประถม หน้าซ้ำเกมเซนต์ออร์ยังอีกทีก็วุ่นวายเลยประมาทคิดว่าคงไม่มีใครไต่ยน พ่อบอกว่าถ้าเงินสิบล้านเข้ามาเมื่อไหร่เขาอยากใช้มันซื้อรถสำหรับแคมป์คันใหญ่ ฉันเลยบอกเพื่อนว่าไว้ปิดเทอมหน้าร้อนไปเที่ยวด้วยกันนะ”

มิซึโนะ คุมิ หลบตามองมือรวากับจะหนี ชินอิจิเคยเห็นเธอทำสีหน้าเช่นนี้ในวันทั้งที่ทั้งสองได้รู้จักกัน วันที่ท่อนแขนขวาของผู้หญิงถูกลากออกมาจากถังขยะของสวนสาธารณะโอกาเวะ แม้สภาพการณ์จะดูน่าสะพรึงกลัวและน่าสยดสยอง แต่ในฐานะผู้พบเห็นเหตุการณ์ เธอกลับบอกว่า

...น่าตื่นเต้นไปหน่อยนะ

ครั้นถูกชินอิจิจ้องเขม็งโดยไม่พูดอะไร มิซึโนะ คุมิ จึงหลบสายตาเช่นเดียวกับตอนนั้น นั่นเป็นสัญญาณที่แสดงว่าเธอรู้สึกผิด เป็นหลักฐานอันไม่ลบล้างข้อสันนิษฐานที่บ่งบอกว่าเธอเป็นคนซื่อตรงและจิตใจดี ชินอิจิตระหนัก

อีกครั้งว่าบางทีตัวเขาอาจชื่นชอบสาวน้อยคนนี้นี้นมากกว่าที่คิด

“ดังนั้น ตรรกะของฮิกุจิ เมกุมิ คือ...” ซินอิจิพูดต่อ “พ่อของเธอ กำลังไล่ล่าเงินเพราะขาดสน แต่สืคาดะ ซินอิจิ กลับพูดจาโอ้อวดไร้สาระ ในสถานที่ที่พ่อของเธอมีโอกาสดำเนิน สืคาดะ ซินอิจิ จึงเป็นบ่อเกิดของความชั่วร้ายทั้งหมดทั้งมวล ฮิกุจิ เมกุมิ ยืนยันว่า หากพ่อของเธอไม่บังเอิญไปได้ยินเรื่องเงินก้อนโตนั้นเข้า เขาคงตกเป็นเหยื่อมากกว่าจะเป็นผู้ก่อเหตุ”

ซินอิจิพ่อนลมหายใจเบาๆ หนึ่งครั้ง แต่แล้วก็รีบพูดรวดเร็ววบ เพื่อไม่ให้ใจผ่อไปเสียก่อน

“และฉันเองก็รู้สึกว่ที่เธอพูดมามีส่วนถูก ถึงจะแค่เล็กน้อย แต่ ก็ถูกต้องจริง ๆ เพราะสิ่งที่ฉันพูดอาจก่อให้เกิดผลเสียได้หากมีคนมา ได้ยินเข้า พ่อกับแม่ถึงย่านักย้ำหนว่าอย่าเผลอพูดเรื่องได้เงินก้อนใหญ่นี้ เวลาอยู่ข้างนอก แต่ฉันกลับไม่ฟังคำเตือน ผลเลยออกมาเป็นแบบนี้ ฉันมีส่วนผิดจริง พอถูกฮิกุจิ เมกุมิ ตามรังควาน เลยได้แต่หนี”

มิชิโนะ คุมิ ยกขาขึ้น ขาในถ้ายึดแน่นหมดแล้ว แลดูไร้รสชาติ เธอจ้องมองของเหลวสีแดงด้วยสายตาดำจริงจัง รวกับว่ามีคำพยากรณ์ คักดีสิทธิ์สะท้อนอยู่บนพื้นผิวนั้น

ไม่รู้ด้วยโชคชะตาอันใด ภายในร้านตอนนี้ถึงมีแค่เธอกับซินอิจิ อย่างว่าแต่ลูกค้าคนอื่น พวกเขาไม่เห็นกระทั่งวีแววของบริกร ดูเหมือนว่า บริกรจะเข้าไปอยู่ด้านในสุดของเคาน์เตอร์ ภายในร้านเงียบกริบเพราะ ไม่มีดนตรีเปิดคลอ มิชิโนะ คุมิ ผู้นั่งประจันหน้าอยู่ฝั่งตรงข้ามแทบ ไม่เปล่งเสียงออกมาแม้แต่เสียงหายใจ ท่ามกลางความเงียบงัน ซินอิจิรู้สึก เหมือนกำลังได้ยินเสียงความคิดของตัวเอง

สืคาดะ ซินอิจิ ผู้โง่เง่า ไอ้คนปัญญาต่ำ ทำไม่แกถึงเปิดใจเล่าเรื่อง พรรคนั้นให้มิชิโนะ คุมิ ฟัง เจตนาที่แท้จริงคืออะไร

แกมันก็แค่อยากให้เธอปฏิเสธ สิ่งที่แกต้องการก็แค่คำปดลอบโยน และกำลังใจ พูดว่านายไม่ได้เลวร้าย คนผิดคือพวกฮิกุจิ ฮิเดยูกิ ที่ฆ่าคน และตรรกะของฮิกุจิ เมกุมิ เป็นเพียงการกล่าวหาเหลวไหล แกแค่อยากให้เธอ เข้าข้าง อยากให้เธอสงสาร เพราะแกเชื่อมโยงกับโลกภายนอกหรือมนุษย์

คนอื่นในรูปแบบนั้นไม่ได้อีกแล้ว เข้าใจหรือเปล่า เจ้าลีคาตะ ชินอิจิ
 ในมือแกเหลือเพียงวิทยุสื่อสารที่เชื่อมโยงกับโลกภายนอกด้วยความถี่
 ที่เรียกว่าความเห็นอกเห็นใจและกำลังใจเท่านั้น

“นั่น...”

มิซึโนะ คุมิ พิมพ์พาดขณะจ้องผิวน้ำชาไม่เลิก ชินอิจิสะดุ้งเล็กน้อย
 ก่อนเตรียมตัวรับ

“อะไรเหรอ”

เธอเงยหน้าขึ้น วางถ้วยชาลงอย่างฉับพลัน คล้ายอ่านและรับรู้
 สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในถ้วยชามากพอแล้ว ก่อนจะมองตาชินอิจิ

“วันนี้ฉันดันโผล่มากะทันหันโดยไม่ได้นัด นายถือรีเปล่า”

ชินอิจิประหลาดใจเล็กน้อย นี่แปลว่าเธอจะกลับแล้วหรือเปล่า

“จู่ๆ ฉันก็อยากเจอลีคาตะจังขึ้นมานะ อยากเจอและอยากคุย
 หลังจากได้อ่าน*ดอกคิวเมนต์เจแปน*”

“อ้อ...ได้มาแล้วสินะ”

“ใครสักคนในบริษัทพ่อซื้อมา ท่านเลยยืมกลับบ้าน บอกว่าฉันน่าจะ
 อยากอ่านมัน”

ดูเหมือนครอบครัวของมิซึโนะจะสนใจคดีที่ลูกสาวตนเป็นผู้พบเห็น
 เหตุการณ์มากเป็นพิเศษ พวกเขาไม่ได้ปิดบังหรือต่อว่าให้เลิกละถึง
 เหตุการณ์นั้น แต่คอยเฝ้าดูอย่างไม่คลาดสายตา จนกว่าประสบการณ์
 การพบเห็นก่อนแขวนขวายภายในใจของเธอจะสงบลง

“คุณชิงโกะคงเก็บข้อมูลอย่างลำบากน่าดู เธอต้องไปพบและ
 ฟังเรื่องราวจากคนมากมายเลยใช่ไหม ไหนจะต้องอ่านข้อมูลต่างๆ นานา
 ที่ตำรวจเขียนไว้อีก อย่างกับนักข่าวหนังสือพิมพ์เนอะ”

มิซึโนะ คุมิ รู้จักสองสามีภรรยาามาเอฮาตะ เธอเรียกมาเอฮาตะ
 ชิงโกะ ว่า“คุณชิงโกะ”เช่นเดียวกับชินอิจิ อย่างไรก็ตาม ที่ชินอิจิเรียกโชจิ
 กับชิงโกะด้วยชื่อกี๊เพียงเพื่อไม่ให้ลึบสน¹ แต่มิซึโนะ คุมิ มองว่าการเรียก

¹ ธรรมเนียมญี่ปุ่นมักเรียกด้วยนามสกุลเพื่อความสะดวก

ผู้หญิงที่ใช้ชื่อตัวเองทำงานอย่างเอาจริงเอาจังว่า “ภรรยาคุณมาเอาตะ” นั่นถือเป็นการไม่ให้เกียรติ

“คุณซิเงโกะบอกว่าเดิมทีเธอไม่ได้เขียนสารคดีอย่างจริงจังแบบนั้น นี่เป็นงานแรกของเธอ เลยยังสับสนงงงอยู่หลาย ๆ อย่าง แต่คดีนี้เป็นโอกาสครั้งสำคัญ เธอเลยพยายามอย่างสุดฝีมือ น่าจะต้องอดนอนพอสมควรเหมือนกัน”

“สารคดีชุดนี้จะลงต่อเนื่องกี่ตอนเธอ”

“ตราบเท่าที่ต้นฉบับจะไปต่อได้”

ได้ยินจากซิเงโกะว่า หัวหน้าบรรณาธิการ *ดอกคิวนเมนต์* เจแปน บอกให้เธอเตรียมใจกันว่าเรื่องคนร้ายทั้งสองคน...คุริฮาชิ อิโรมิ และ ทาคาอิ คาสึอากิ โดยละเอียด แล้วรายงานให้ครบทุกชอกทุกมุมแม้จะต้องใช้เวลาเป็นสัปดาห์ก็ตาม

“ถ้าต้นฉบับที่ออกมาตอนนี้ก็เป็นส่วนต้นของแท้เลยสิ”

“อืม คุณซิเงโกะเริ่มเขียนถึงเหยื่อทั้งหลายตั้งแต่ก่อนพวกคนร้ายจะตายแล้วละ ตอนที่รู้ชื่ว่าสองคนนั้นคือคนร้าย เธอบอกว่าต้องเปลี่ยนโครงสร้างใหม่หมดเลย”

ตอนแรกของสารคดีฉบับพิเศษ ซิเงโกะเขียนขึ้นโดยเริ่มต้นจากตอนเธอไปสำรวจซากอาคารที่ถูกขนานนามว่า *ตึกผี* ในอาคาอียามะ เดิมทีสถานที่ตรงนี้ควรเป็นพื้นที่สร้างโรงพยาบาลครบวงจรขนาดใหญ่ หว่าการก่อสร้างถูกระงับไปเพราะสาเหตุเช่นการขาดแคลนเงินทุน จึงเหลือเพียงฐานและโครงสร้างหลักของอาคารปลีกิเวกอยู่ท่ามกลางสายฝน ว่ากันว่าเป็นแหล่ง *ซุมุมุผี* ที่ขึ้นชื่อในท้องถิ่น

ตอนเกิดอุบัติเหตุที่กรินโรด คนร้ายทั้งสองกำลังแล่นรถลงจากอาคาอียามะ บนช่องทางฝั่งมุ่งหน้าสู่โตเกียว โดยได้รับการยืนยันว่าก่อนเกิดอุบัติเหตุไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง พวกเขาแวะเติมน้ำมันที่ปั๊มแห่งหนึ่งใกล้ปากทางออกสู่โตเกียวของกรินโรด จากนั้นจึงแล่นรถออกไปยังอาคาอียามะ ซึ่งหมายความว่าเวลานั้นของวันเกิดเหตุ ทั้งสองใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงในการขับรถไปกลับกรินโรด และเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตบนเส้นทางขากลับ

หน้าเช้าตอนนั้นพวกเขายังใส่ศพไว้ในกระโปรงท้ายรถ จึงชวนให้ทุกคน รวมทั้งตำรวจและสื่อมวลชนคิดว่าทั้งคู่ขับรถผ่านกรีนโรดมุ่งหน้าไปยัง อาคาอียามะเพื่อหาที่ทิ้งศพดังกล่าวใช่หรือไม่ แม้ในความเป็นจริงศพจะ ไม่ได้ถูกนำไปทิ้งที่อาคาอียามะ แต่กลับยังอยู่ในท้ายรถขณะลงมาจากเขา กระนั้นการไปเยือนตึกผีก็อาจเป็นการสำรวจสถานที่ล่องหนารูปแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตามพวกเขาก็คงวางแผนไว้ว่าจะทิ้งศพที่นั่น

“ศพท้ายรถ...พนักงานบริษัทของเมืองคาวาซากิที่ชื่อคุณคิมูระนะ เป็นเรื่องจริงสินะ ที่ว่าคนร้ายฆ่าเขาเพราะหวั่นเสีย หลังโทร.ไปในรายการพิเศษ แล้วถูกนักวิจารณ์หญิงบอกว่าซี้ซลัด ฆ่าได้แต่ผู้หญิงอ่อนแอ ในสารคดี ของคุณชิงโกะก็เขียนไว้ว่าอย่างนั้น”

“ว่าตามตรง ความจริงจะเป็นยังไงก็ไม่รู้หรอก พวกคนร้ายคิดอะไรอยู่ ก็ไม่มีใครบอกได้ ในเมื่อตายไปแล้วนี่นะ”

ชินอิจิเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง เพราะตอนถามชิงโกะถึงเรื่องนี้ เธอก็ตอบกลับมาในลักษณะนี้เช่นกัน

“แต่ในแง่ของความเป็นจริง ที่ผ่านมาสองคนนั้นเล็งแต่ผู้หญิง จึงสันนิษฐานได้ว่าไม่แปลกที่พวกมันจะเลือกฆ่าผู้ชายหลังถูกนักวิจารณ์หญิง ดูถูก”

เหยื่อรายสุดท้ายผู้มีชื่อว่าคิมูระ โซจิ นั้นขับรถของบริษัทไปยัง ย่านบ้านพักตากอากาศบนที่ราบสูงฮิคาวะ และเหมือนจะโชคร้ายไปพบกับสองคนร้ายเข้าที่โหล่แห่งระหว่างทางกลับ ตำรวจตรวจสอบโดย ย้อนตามร่องรอยของคุณคิมูระ แต่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเขาหายตัวไปจาก บริเวณไหน และไม่พบของใช้ติดตัว เช่น กระเป๋าสตางค์ หรือโทรศัพท์มือถือ ซึ่งอาจถูกพวกคนร้ายนำไปทิ้งหรือซ่อนไว้ที่โหล่แห่ง

ส่วนเรื่องโทรศัพท์ หลังคนร้ายลักพาตัวคุณคิมูระ พวกนั้นก็โทรศัพท์ ไปหาภรรยาเขา เมื่อมีการพบศพคุณคิมูระ ภรรยาจึงแจ้งเรื่องนั้นต่อตำรวจทันที คนร้ายพูดคุยกับภรรยาของคุณคิมูระอย่างตีสนิท บอกให้ “พับ นกกระเรียนพันตัวให้สามี” แล้วตัดสายไป คุณคิมูระเก่งเรื่องงานฝีมือ เขาพับกระดาษได้อย่างชำนาญ ภรรยาบอกว่าทั้งคู่เริ่มต้นความสัมพันธ์

จากการพบนักกระเรียนกระดาด คนร้ายคงรู้เรื่องนั้น จึงบอกให้เธอ “พบนักกระเรียนพันตัว”

พฤติกรรมที่กระทำต่อญาติผู้เสียชีวิต รวมถึงกลวิธีหลอกลวงข้อมูลส่วนบุคคลจากเหยื่อแล้วนำมาใช้ สอดคล้องกับพฤติกรรมตอนเปิดเผยศพฮิดากะ จิอากิ ต่อมารดา ส่วนของใช้ติดตัวเล็กๆ น้อยๆ ของคุณคิมูระ ซึ่งถูกขโมยไป ก็ชวนให้นึกถึงตอนนาฬิกาข้อมือของฟูรุทากะ มาริโกะ ถูกส่งไปยังครอบครัวเธอ หากพวกคนร้ายไม่ได้ประสบอุบัติเหตุและยังคงมีชีวิตอยู่ คาดว่าพวกเขาคงส่งเนกไท ผ้าเช็ดหน้า หรือนาฬิกาข้อมือของสามีผู้ล่วงลับไปให้ภรรยาคุณคิมูระเป็นแน่

เสียงที่โทรศัพท์ไปหาภรรยาคุณคิมูระเป็นเสียงที่ผ่านเครื่องดัดแปลงเสียงเช่นเดียวกับกรณีเหยื่อรายอื่นๆ เธอได้ดูการถ่ายทอดสดรายการพิเศษของ HBS ผ่านหน้าจอโทรทัศน์ ซึ่งในรายการ นักวิจารณ์หญิงออกปากทำหายคนร้ายทางอ้อม แต่ภรรยาคุณคิมูระไม่ได้นึกผูกโยงเรื่องนี้จนนึกเป็นห่วงสามีผู้มักทำงานนอกสถานที่อยู่เป็นประจำ พนักงานเงินเดือนทั่วญี่ปุ่นต่างก็ทำงานกันแบบนี้ทั้งนั้น เหล่าภรรยาคงคิดแบบเดียวกัน ไม่มีใครนึกหรืออยากนึกหรอกว่าหายนะจะหล่นใส่หัวตัวเอง เพราะเหตุนี้ตอนมีสายโทรศัพท์ผ่านเครื่องแปลงเสียงโทร.เข้ามา ภรรยาคุณคิมูระจึงคิดไม่ถึงว่าต้องกดปุ่มบันทึกเสียงซึ่งติดมากับเครื่องโทรศัพท์เพื่ออัดการสนทนาไว้ เนื่องจากการจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว กว่าจะคิดว่าควรอัดเสียงช่วงเวลาดังกล่าวเอาไว้ ก็หลังจากวางสายไปเสียแล้ว จึงไม่อาจตรวจเทียบอัตลักษณ์เสียงจากสายที่ภรรยาคุณคิมูระได้รับ กับสายที่โทร.เข้ามายังรายการพิเศษของ HBS ได้

คุริฮาชิ อิโรมิ และทาคาอิ คาสึฮิโกะ ต่างเป็นคนหนุ่มในวัยเลขสองตอนพวกเขาเสียชีวิตที่กรีนโรด ทว่าทั้งหมู่เกาะญี่ปุ่นต่างตะโกนจนเสียงแหบเสียงแห้งว่า ช่วยบอกที บอกทีเถิดว่าพวกมันคือคนร้ายตัวจริง

คดีเช่นนี้ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ มักตามมาด้วยอาชญากรรมเลียนแบบ ในช่วงแรกตำรวจเตรียมพร้อมอย่างรอบคอบและหลีกเลี่ยงการตัดสินใจเด็ดขาด อันที่จริงช่วงหนึ่งถึงสองวันหลังจากคนร้ายประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ได้เกิด

ความคิดเห็นกระจายเป็นวงกว้างว่า การที่คุริฮาชิ ฮิโรมิ และทาคาอิ คาสึอากิ ครอบครองศพของชายวัยผู้ใหญ่ ผู้ชื่อว่าคิมูระ โซจิ นั้นน่าจะหมายความว่าทั้งคู่คือคนร้ายฆาตกรรมพวกฟุรุกาวะ มารีโกะ อย่างแน่นอน ว่ากันว่า อาชญากรวิปริตซึ่งเสเพลจากการฆ่าคนมักไม่เปลี่ยนรสนิยมในการเลือกเหยื่อเท่าใดนัก ต่อให้ถูกยั่วยุทางโทรทัศน์ ก็ยากจะเปลี่ยนความชอบของพวกเขาที่เคยสนุกในการลักพาตัวและฆ่าผู้หญิงเป็นอื่นได้ในทันที ดังนั้นจึงมีโอกาสดังกล่าวอาจเป็นเพียงฆาตกรผู้แวม เห็นรายการพิเศษของ HBS เลยอาศัยจังหวะจากคดีฆาตกรต่อเนื่องลักพาตัวผู้หญิงในการก่อเรื่องโง่เขลา

ทว่าต่อมา เมื่อมีรายงานการพบศพผู้หญิงซึ่งเหลือเพียงโครงกระดูก ไร้แขนท่อนขวาในอพาร์ทเมนต์ของคุริฮาชิ ฮิโรมิ ที่ฮัตสึได โอกาสในการเป็นอาชญากรรมเลียนแบบของพวกเขาจึงสลายหายไปแบบไม่เหลือซาก นอกจากนี้ แม้ไม่สะเทือนใจเท่าศพ แต่ยังมีวัตถุหลักฐานจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นรูปถ่ายที่ชี้ว่าผู้อยู่อาศัยในห้องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีดังกล่าวอย่างไม่ต้องสงสัย

ปัจจุบันจึงแทบกล่าวได้ว่า ไม่มีพลเมืองคนไหนในญี่ปุ่นเคลือบแคลงใจว่าชายหนุ่มทั้งสองผู้มีชื่อว่าคุริฮาชิ ฮิโรมิ และทาคาอิ คาสึอากิ เป็นอาชญากรจริงหรือไม่ แต่อย่างไรพวกเขาก็ล่องลับไปแล้ว จะไม่มีคดีเกิดขึ้นอีกต่อไป หญิงสาวไม่จำเป็นต้องตื่นตระหนกต่อความมืดมิดอีก ฝันร้ายจบลงแล้ว

สารคดีของมาเอฮาตะ ชิเงโกะ ก็เปิดฉากโดยวางรากฐานอยู่บนข้อเท็จจริงที่ทั้งคู่เป็นคนร้าย ด้วยเหตุนี้ *ดึกดำบรรพ์* จึงปรากฏขึ้นในช่วงต้นว่าด้วยเรื่องของสองฆาตกรที่ถูกปรามาสว่า “ชั่วฉลาด ฆ่าเป็นแต่ผู้หญิง” เลยวางแผนพลิกคำวิจารณ์ ว่าถ้าเช่นนั้น “เรามาฆ่าผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วกันเถอะ” ทั้งคู่คงคิดสร้างสรรค์กันอย่างเต็มที่ สรรหาฉากที่จะช่วยส่งเสริมการแสดงเพื่อทั้งศพชายวัยผู้ใหญ่อย่างคิมูระ โซจิ ให้ได้ดั่งตั้งใจ จะว่าไปแล้วพวกเขาก็ไปที่ *ดึกดำบรรพ์* เพื่อสำรวจสถานที่ล่องหนก็เป็นได้ คนร้ายทั้งสองอาจต้องการตรวจสอบหน้างาน ว่าที่นั่นจะเป็นฉากที่เหมาะสมแก่การแสดงศพของคิมูระ โซจิ แก่สาธารณชนหรือไม่

นี่คือตอนต้นของสารคดีที่มาเอาฮาตะ ชิเงโกะ เขียนขึ้นขณะยืนอยู่บนซากปรักหักพังของตึกผี

ที่นั่นไม่ใช่สถานที่ถูกทอดทิ้ง แต่มีการเตรียมการไว้แล้วตั้งแต่ต้น

ฉากถูกสร้างขึ้นเป็นเวทีแสดงรูปแบบหนึ่ง ฉากซากปรักหักพังอันไร้ที่ติเป็นผลงานชั้นเลิศ เหลือแค่รอให้บทละครเสร็จสมบูรณ์ และเหล่านักแสดงขึ้นมาเติมชีวิตชีวาให้โครงเรื่องที่เขียนไว้เท่านั้น

สุดท้ายบทก็เสร็จสิ้น การแสดงจัดขึ้น ณ ที่แห่งนี้ แม้จะหดหู่และมืดหม่น แต่ก็ยังเป็นผลงานชั้นดี เป็นการแสดงที่สอดผสานความเป็นจริงได้อย่างน่าสะอิดสะเอียน

แต่ไม่ว่าอย่างไร การแสดงย่อมมีวันจบลง เมื่อละครอวสานฉากซากปรักหักพังอันสมบูรณ์แบบก็ไร้ค่าไร้ความหมาย ทว่าซากปรักหักพังนั้นช่างงดงามเหลือคณา จึงน่าเสียดายหากต้องถูกทำลายไป ไม่มีใครเขียนบทที่เหมาะสมให้แก่ฉากละครแห่งนี้เลยหรือ ไม่มีใครใช้ประโยชน์จากฉากนี้อีกสักครั้งเลยหรือ

ซากปรักหักพังยังคงเฝ้าคอย จนกว่าโครงเรื่องที่เหมาะสมจะปรากฏออกมา ดังนั้นที่นี้จึงไม่ได้ถูกทอดทิ้งแต่อย่างใด มันเพียงแค่อดทนรอเวลาอย่างไม่ท้อถอยเท่านั้น

และในที่สุดผู้ประพันธ์บทละครฝีมือดีทัดเทียมกับบทละครแรกก็มาเยือน หนนี้พวกเขาอาจช่วยมอบชีวิตให้ซากปรักหักพังแห่งนี้อีกครั้ง

ซากปรักหักพังแห่งนี้สร้างขึ้นเพื่อบทละคร บทแรกเป็นเรื่องราวของความโลภและผิดหวัง ส่วนบทหลังเป็นเรื่องราวของการครอบงำและสิ้นหวัง บทแรกกล่าวถึงเงินหมุนเวียนและอาคารซึ่งผู้คนพยายามจะสร้างขึ้นบนที่แห่งนี้ในยุคสมัยเศรษฐกิจฟองสบู่ ขณะที่บทหลังบอกเล่าถึงชายหนุ่มสองคนผู้จะใช้สถานที่นี้ประจักษ์พร่างหนึ่งแก่สังคม เพื่อให้ผู้คนตระหนักว่ากฎเกณฑ์ข้อห้ามในการฆาตกรรมไม่มีอยู่จริงในยุคปัจจุบัน